

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

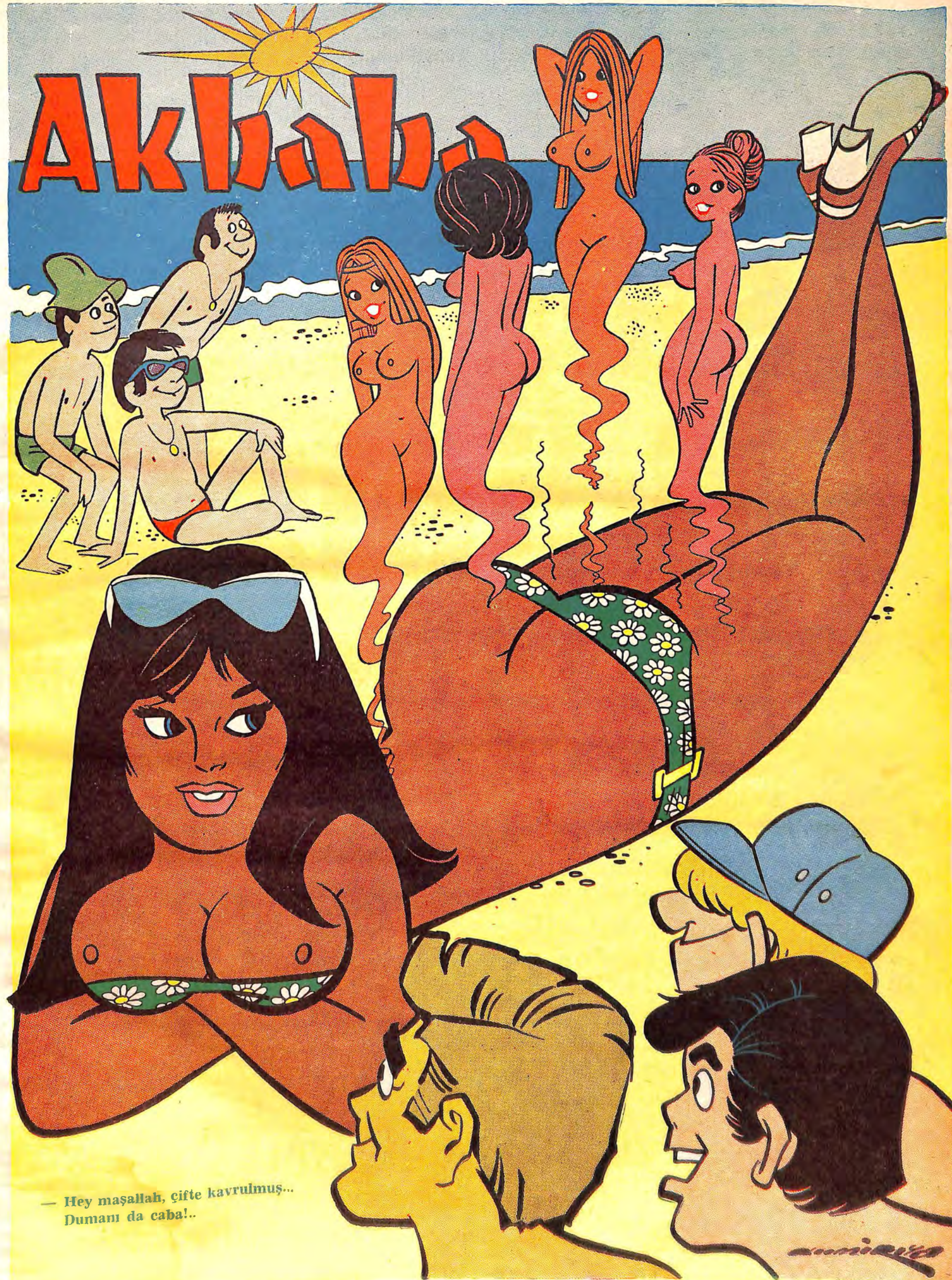
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalak

— Hey maşallah, çifte kavrulmuş...
Dumanı da caba!..

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

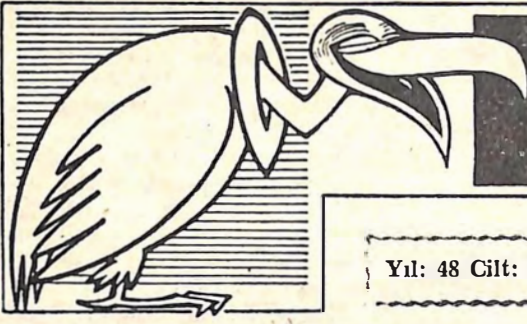
**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstiğini tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans : 2526 — 116)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 32 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Temmuz 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

S U !..

B U haftaki başyazımızın konusu, su!

Şu sınırsız yaz günlerinde su bulamayan okurlarımız, Akbaba'yı ellerine aldıkları zaman sudan yana zengin bir başyazı bulurlarsa, belki sevinirler diye düşündük.

Ne yapalım, İstanbul Belediyesi değil ki şehirliyi suya kavuşturalım, Devlet Baba değil ki Güneydoğu Anadolu'ya su yetiştirmek için çabalıyalım...

Bizim yapabileceğimiz iş, sudan bir yazının güllüğüünü teselli mü-kâfatı dağıtır gibi okurlara sunmaktır.

Eğer bu niyetimize rağmen yeteri kadar sudan yazamazsak, şu ateşli yaz mevsiminde her taraf kavrulurken bizim de suyumuzun tükendiğine hükmediniz. Kerbelâ'ya dönmüş bir şehrin ortalık yerinde, sıcaktan terleye terleye herkese yetecek kadar su koyuvermek kolay mı?

Elbette kolay değil.

Gerçi Türkçemiz, suyun türevleri bakımından çok zengindir; su kelimesinin şeceresi bereketlidir. Sözcü-

luğu:
— Gözlerim sulandı..
— Bahçe sulandı..
— Ağzım sulandı..
— Kadına sulandı.. deyimlerinin her birinde «sulandı» sözü ayrı anlama gelir.

— Suyuna tirit..
— Tavşanın suyunun suyu..
— Suyu başından kesmek..

— Suyunu çekmek..
— Su gibi ezberlemek..
— Suyu görmeden paçaları sıvamak..

— Su almak.. gibi suya değgin lâfları hatırlarsak, dilimizin epey «su» lu bir dil olduğunu bile iddia edebiliriz. Ne çare ki dilimizin sudan yana bu kadar zengin oluşu para etmiyor, vatandaş susuzluktan kıvrıyor, İstanbul'un çoğu yerinde musluğu açınca:

— Tısssss..

İşte o zaman susuzluktan gözü dönmüş vatandaş başlıyor konuşmaya:

— Bir memlekette Belediye su koyuverse, Bütçede para suyunu çekerse, görevliler sudan bahanelerle işi asarlarsa, suyunu tirit bir iktidar sandıktan çıkıp koltuğa oturursa, devlet gemisi su almaya başlarsa, suya sabuna dokunmamak toplumda bir erdem sayılırsa, bazı su kabakları en önemli koltuklarda yan gelip otururlarsa, kalkınma çabaları suya düşerse, orada düştü gönül bahr-i gama cuppadak..

Ama böyle söylemek neye yarar ki..

Suyu bıçakla kesmekten ne farkı var, lâf-ı güzafın..

İstanbul'da musluğu açıp su bulamamak bir derttir, Anadolu'nun dibi kurumuş kuyularında içecek su bulamamak bir başka derttir.

İstanbul'da su bulamayan vatandaş, Boğaz kıyılarına doğru vurup, dertli göğsünü püfür püfür esen deniz rüzgârına açabilir. Bir sahil çayhanesinde iskemleye kurulup:

— Getir oğlum bir soğuk gazoz.. diye serinleyebilir.

Ya Mardin'in köylüğündeki vatandaş ne yapsın?

Toprak susuzluktan yarılmış, insan gözünün ferî kaçmış, bulutsuz göklere sığınıp yağmur duasına çıkanların umutları kırılmış, hayvanlar ölecek susuzluktan neredeyse.. Ve kenarında bir damla yaş bulunmayan kör gözler gibi bakıyor cümle kuyular insanın yüzüne.. derelerin yatağında dalgaçıklar değil toz bulutları oynuyor.

Peki, Ankara?

Ankara ne yapıyor?

Suyun başında bulunanların şimdilik suları var. Kirli çamaşırları yıkamak için elbette suya ihtiyacı olacak politikacıların.. Kolay değil, her gün yeni bir yolsuzluk iddiası ortalığı sarıyor, her gün bir kirli çı-
kı açılıp halkın gözleri önüne serili-

yor.. alnı lekeli ve vicdanı kirli olanlar, şu sıcak yaz günlerinde musluklarını açtılar mı...

Su şakır şakır...

Ama nafi..

Bazı kirler vardır ki su ile ne kadar yıkasanız çıkmaz. Hattâ kazana koyup kaynatsanız, bir su, iki su, üç su, dört sudan geçerseniz, yine de çıkmaz.

Politikacıya ve politikaya bulaşmış kirler bu eisten..

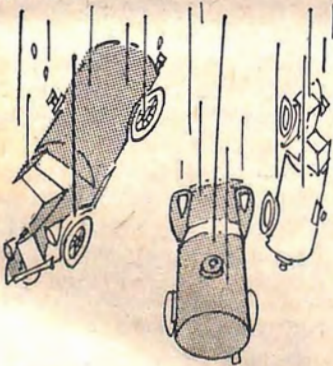
Ve bazıları da her Allahın günü önlerindeki havana bir avuç su atarak akşama kadar dövmekle vakit geçiriyorlar. Bir Personel Kanunu çıkacaktı, daha çıkmadan memurun canı çıkacak.. Vergiler de geldi mi ardından, âlem yine ol âlem, devran yine ol devran.. Fiyatlarla vergilerin ve zamların birbiriyle yarış ettiği bir ortamda memuru refaha erdirmek iddiası da çölde susuzluktan kavrulan seyyahın gördüğü serap gibi bir şey..

Ama sevgili okurlar, su aka aka yolunu bulur demiş atalarımız, yalnız politikacılar yolunu bulacak değil ya! Elbet bir gün halk da yolunu bulur. Suyu getirenin de testiği kıranın da bir sayıldığı bir toplumda susuzluk çekilmesi kadar olağan şey yoktur. Hem şu sıra ortalığın karmakarışık olduğuna bakarak karamsar da olmayın.

Çünkü su bulanmadan durulmaz.

AKBABA

— Doğuda halk su tankeri duşına çıkıyor..

VAZİSİZ

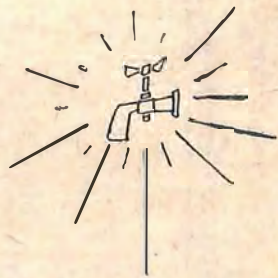
SUSUZLUK, SUSUZLUK YİNE SUSUZLUK.

VAZİSİZ

Seni Balıoğlu

VAZİSİZ

Vergiler Çıkmadan

VEDAT SAYGEL

GAZDAN tuza, iplikten beze kadar her şeye zam geleceğini; soluk almaktan, yatıp kalkmaya kadar her şeyin vergilendirileceğini duymasıyla hızlanması bir oldu.

Oysa ne düzenli bir yaşamı vardı o güne dek. Korku telaş nedir bilmez, başkalarının akıllarına öğütlerine uymaz, kendi bütçesini programını kendi yapar, bir şeye karar vermeden önce çıkabilecek aksilikleri de düşünerek kılı kırka yarar. Yaşı kemale erdiği halde hâlâ bekâr yaşaması da bu nedenle değil miydi zaten?

Vaktiyle:

— Yahu neredeyse saçın sakalın ağaracak; iş isten geçmeden evlen de dünya gözüyle ev bark olduğunu görelim, diye az sıkıştırmamışlardı yakınları...

— Yoo, demişti her seferinde, eş seçmek sergiden karpuz seçmeye benzemez. Hayatı boyunca insan bir kere evlenir. Bu nedenle karar vermeden önce enine boyuna uzun uzun düşünmek gerekir.

Bu konuda köklü fikirleri vardı. Evliliği rastgele bir evlilik, eşi rastgele bir kadın olmamalıydı. Evlenecek insan eşten önce oturacak evini, kullanacak eşyasını hazırlamalıydı.

Fakat vergileri duyunca ne felsefesi kaldı, ne fikirleri... Bir saniye duramazdı artık! Bir zamanlar, «İş isten geçmeden evlen» diye kendisini sıkıştıran yakınları na:

— Hemen evlenmem gerekiyordur, dedi.

— Aman oğlum, dediler, evlen ama «Hemen» i ne oluyor? Evlilik bu, aceleye gelir mi? Önce tanışın, konuşun, birbirinizi anlayın, uyusabileceğinizi aklınız keşerse Allahın emriyle isteyelim.

Berikinin bekleyecek vakti yoktu. Zira bunca yıl neler geldiyse beklemek yüzünden gelmişti başına. Yuva kuracak duruma gelebilmek için para biriktirmeyi tasarlarken hayat pahalılaşmış, hayat pahalılaştıkça paranın alış gücü azalmıştı. On yıl önce üç dört yüz liraya alabileceği eşyaya sahip olması için bugün üç dört bin lira sayması gerekiyordu. Hele şu yeni vergilerin kanunlaşmasından sonra, binlerin de değeri kalmayacaktı.

— Olsun, dedi. Aşk evlenmesi değil, vergi evlenmesi olacak bu. Para kolay kazanılmıyor, kolay birikmiyor... Muamele vergileri konmadan nikâhı kıyalım da, sonra tanışır anlaşırız birbirimizle.

Kör mü, topal mı, güzel mi, çirkin mi bakmadan yakınlarının bulduğu bir kızla evleniverdi.

Evlendi ama, hiç rahat değildi yüreği. Ne dostlarını görüyordu, ne tebrikleri duyuyordu. Aklında fikrinde vergilenecek öte berinin listesi, uğrayacağı zararı hesaplayıp duruyordu.

Gazdan tuza, iplikten beze kadar her şeye zam gelecekti ha? Salonda düşündü, sokakta düşündü, yatakta düşündü.

Ne yapmalıydı? Kenardaki üç beş kuruşunu en yararlı şekilde nasıl değerlendirmeliydi?

Gerdeğe falan girmede. Karısına sokulmadı. Nasıl olsa şimdiyle aile mahremiyetine vergi koymak kimsenin aklına gelmemişti. Vergiden muaf olduğuna göre, dilediği zaman görevini yerine getirebilirdi. Şimdi en önemli sorun, vergilerin görüşülmesiyle kanunlaşması arasındaki kısa sürede eldeki üç beşbin liradan, bir kaç bin lira kâr etmekte.

Sabah ilk işi günlük gazeteleri gözden geçirmek oldu. İşte yine sütunlar dolusu vergi haberleri... «PTT. ücretlerinden vergi alınacak.»

Vergiye getirenler akıllı da, vatandaş aptal mıydı?

— Kâğıdı kalemi al, geç karşıma, dedi karısına. Akıllarına, tanıdıklarına, kime mektup göndermen gerekiyorsa, çeşitli tarihlerle çeşitli mektuplar yaz.

Kendi de sarıldı kaleme. Yazdıkları, bir ömür boyu haberleşmeye yetmezdi ama, hiç değilse bir kaç yıl postaya vergili ücret ödemezdi ya... Mektup sahipleri tarih sırasına koyarlar, zamanı gelince yeni gönderilmiş gibi alırlar okurlardı.

Erkeğin, geçim derdinden doğan pratik buluşu, karı kocayı hemen birbirine kaynaştırıvermişti:

— Toptan mektup postalamayı iyi akıl ettin şekerim, dedi kadın. Kazancımız beş on kuruş da olsa, kâr kârdır. Sokağa çıkmış-

ken şöyle sahil yoluna doğru bir insek...

Adam, vergilerin isimlerini aklından geçirdi, «Seyahat vergisi» vardı ama «Dolaşma vergisi» diye bir şey yoktu.

— Oraya başka bir gün gideriz şekerim, dedi. Gel, temiz, ucuz bir otel bulup bir kaç gece kalıverelim.

— Evimiz yok mu ayol? Otelde işimiz ne?

Her şeyi inceden inceye açıklamak bile zaman bakımından büyük kayıp sayılacağından sadece:

— Yürü! dedi. Nedenini sonra anlatırım.

Otel ücretlerine «Geçici oturma vergisi» ekleneceği şu günlerde aklı başında hiçbir vatandaş evine kapanıp kalamazdı.

Üçüncü sınıf bir otelin merdivenlerini çıkarken:

— Farzet ki ilerde elimize para geçti, canımız şöyle bir yurtiçi gezisi yapmayı çekti. Gittik Anadolu kentlerinden birine. Ne yapacağız? İster istemez otelde kalacağız. Bugüne göre birbuçuk misli para ödeyecek miyiz?

— Her halde?

— Bugün daha az parayla otelde kalmak mümkünken neden avuç dolusu para harcayalım?

Hesabı böylesine kuvvetli, parası kıymetli bir erkekle evlenmenin mutluluğu ile:

— Haydi öyleyse yatalım, diye fısıldadı kadın.

Yoo, her şey yaparlardı da, canları istediği zaman yatamazlardı. Gün, uyumakla, koklaşmakla geçirilecek günlerden değildi. Yararlanmaları gereken bir sürü vergilenecek öte beri daha vardı sırada. Elini biraz ağır tutun mu sıradaki maddenin Mecliste görüşülmesi tamamlanır, vergilenmesi kanunlaşırda da farkına varmazdı insan.

Hem daha ne kadar olmuştum evleneli? Topu topu iki güncük! Uzuuun bir hayat vardı önlerinde. Öylesine uzun ki, ne yatmakla biterdi, ne koklaşmakla...

— Haydi telefona inelim, dedi adam.

Az önce tırmadıkları otel merdiveninden apar topar indiler.

— Telefon ücretlerine zam gelmeden...

Ezber bildikleri eşin dostun numaralarını çevirdiler, bildiklerinin numarasını rehberden çıkardılar, aramalarının nedenini söyleyerek en az bir kaç yıllık konuştular.

— Sıcaktan, sıkıntıdan patladım, dedi kadın. Şimdi evimizde olsaydık duş yapar, öğle sıcaklığı geçinceye kadar bir kaç saat yattım.

— Biraz daha dişini sıkıver, dedi kocası. Kalış süremiz yarın sabah bitiyor.

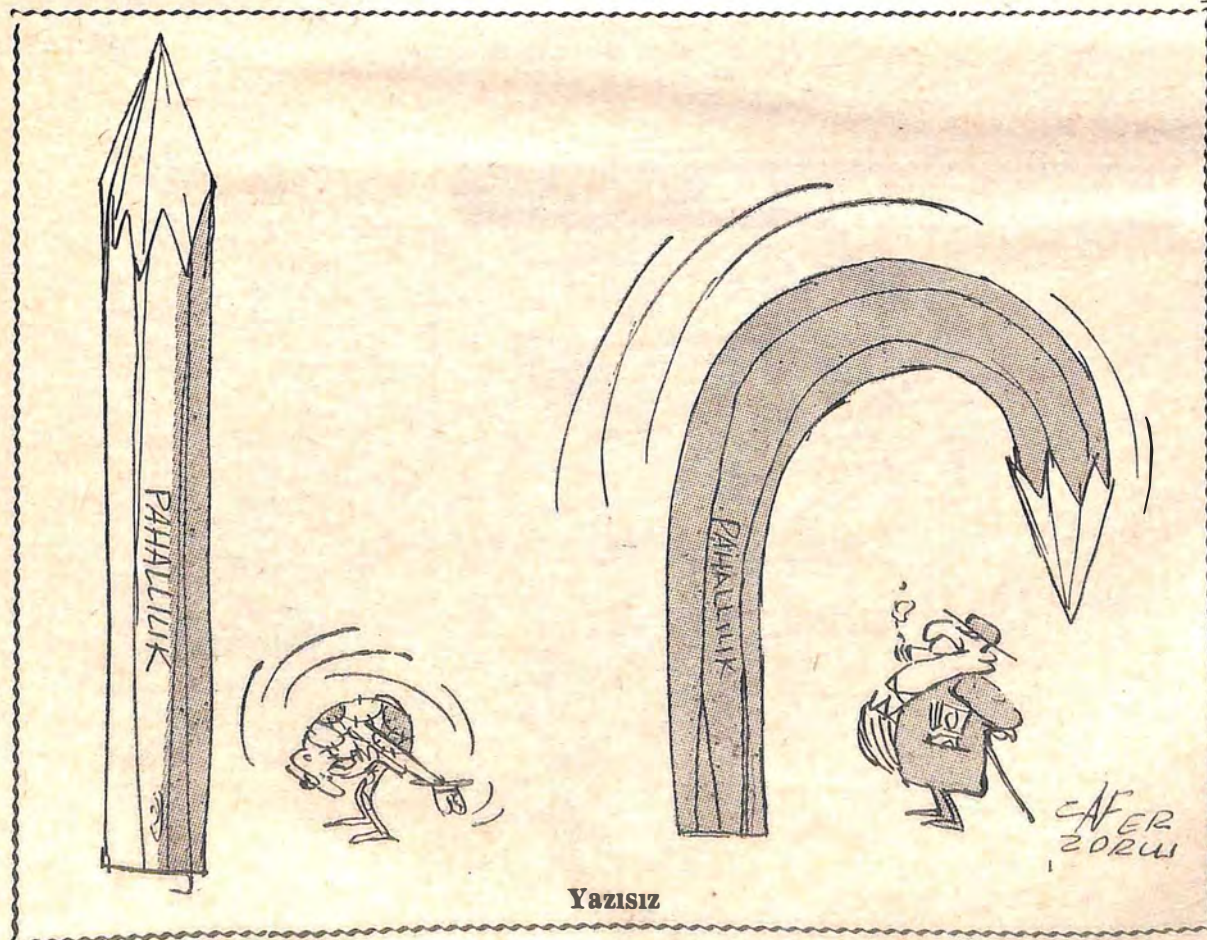
İçinden bir daha geçirdi vergi görecektik şeyleri: «Gazdan tuza, iplikten beze...»

Kömür yakıyorlardı ama, olur ki günün birinde gaz sobası kurmaları gerekirdi. İğne iplik dertleri yoktu ama, gün gelip olacaktı.

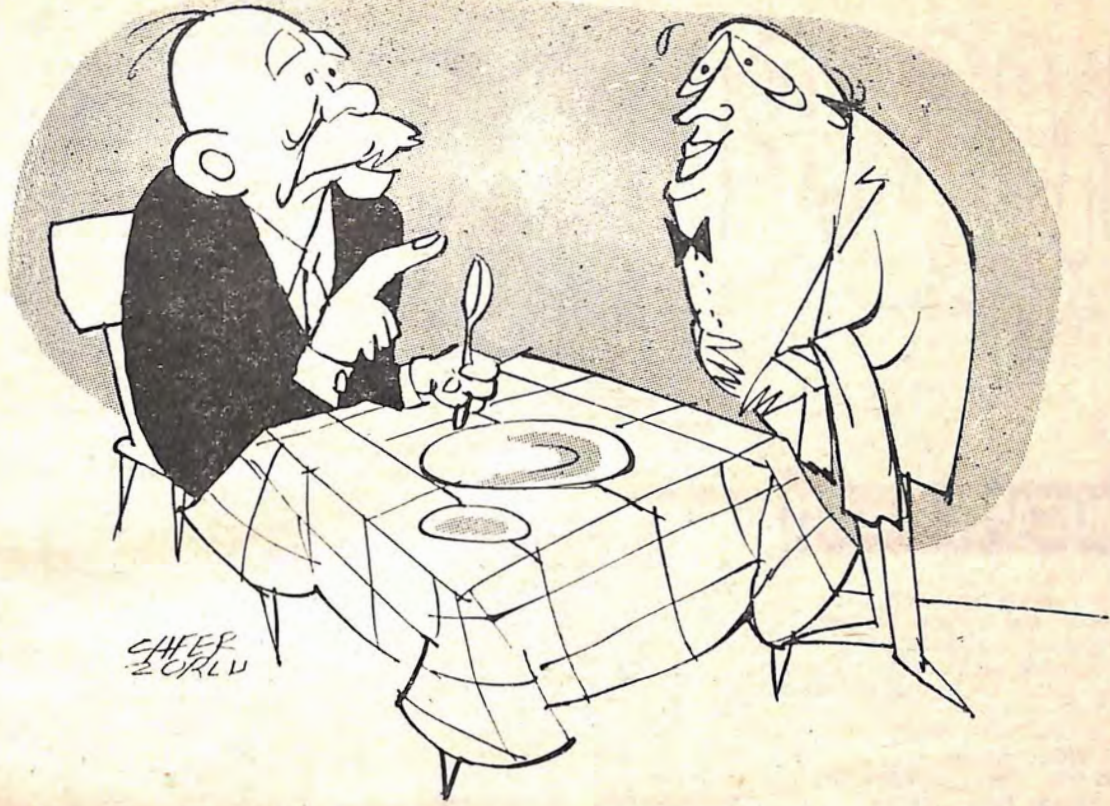
Bir dükkâna daldı.

— İğneyi ipliği ne yapacaksın şekerim? diye kolundan asıldı karısı. Hem de paket paket...

— Alınmış alınmıştır, dedi adam. Para kolay kazanılmıyor.

Yazısız

İnönü — Bir reform getir, toprağı bol olsun!..

Vergiler çıkmadan ne alsan kâr-
dasın!

Oradan çıkıp daldı çocuk öte
berisi satan bir mağazaya.

— Haydi iğne iplik neyse ama,
henüz yatmadık bile, diye mırıl-
dandı karısı. Bu çocuk eşyala-
rından bize ne?

Adamın cevabı kısa oldu:

— Ya fırsat bulur yatarsak?
Ya çocuğumuz olursa?... Araba-
dan lâzımlığa, muşambadan zıbı-
na kadar her şeyin fiyatı artacak
şekerim.

Gazete satıcıları, «Yurt dışına
çıkacaklardan pasaport vergisi a-
linacak» diye bağışırırken kol-
ları koltukları dolu evlerine dön-
düler.

Radyoyu açtı, vergilerle ilgili
bir haber:

«— Su, elektrik, havagazı ve
cenaze masrafları da vergi göre-
cekler arasındadır.»

Bak bunların hiçbirini düşün-
memişti önceden. Ya bir gün du-
rumu değişirse, yurt dışına çık-
ması gerekirse?... Müracaatını
yapmalıydı hemen. İnsanın büt-
tün dilekleri bir anda gerçekleş-
mezdi ya... Hele pasaportu ol-
sun, iş para ile niyete kalsındı.

Fakat su, elektrik, havagazı ve
cenaze masrafı konusunda ne
yapmalıydı? Suyu, elektriği, ha-
vagazını önceden bir yere depo
edemezdi ya!

Düşündü, bir çözüm yolu bu-
lamadı. Ofladı pufladı, içinden çı-
kamadı! Neydi bu çektiği sıkın-
tı yâni? İnsanca yaşamak diye
buna mı denirdi? Üç günlük evli

olduğu halde üç dakika dinlene-
memişti daha.

Zihninde bir şimşek çaktı. O-
turduğu yerden kalktı, mutfığa
geçti. O işin de çaresini bulmuş-
tu şükür. Nasıl olsa başına gele-
cekti bir gün. Neden ucuz tarife-
den yararlanmasındı?

Defterini çıkardı, bir kâğıdın
üstüne «Boşuna sarfolmaması
için önce havagazını kapatın»
diye yazdı, ocağın düğmesini aç-
tı:

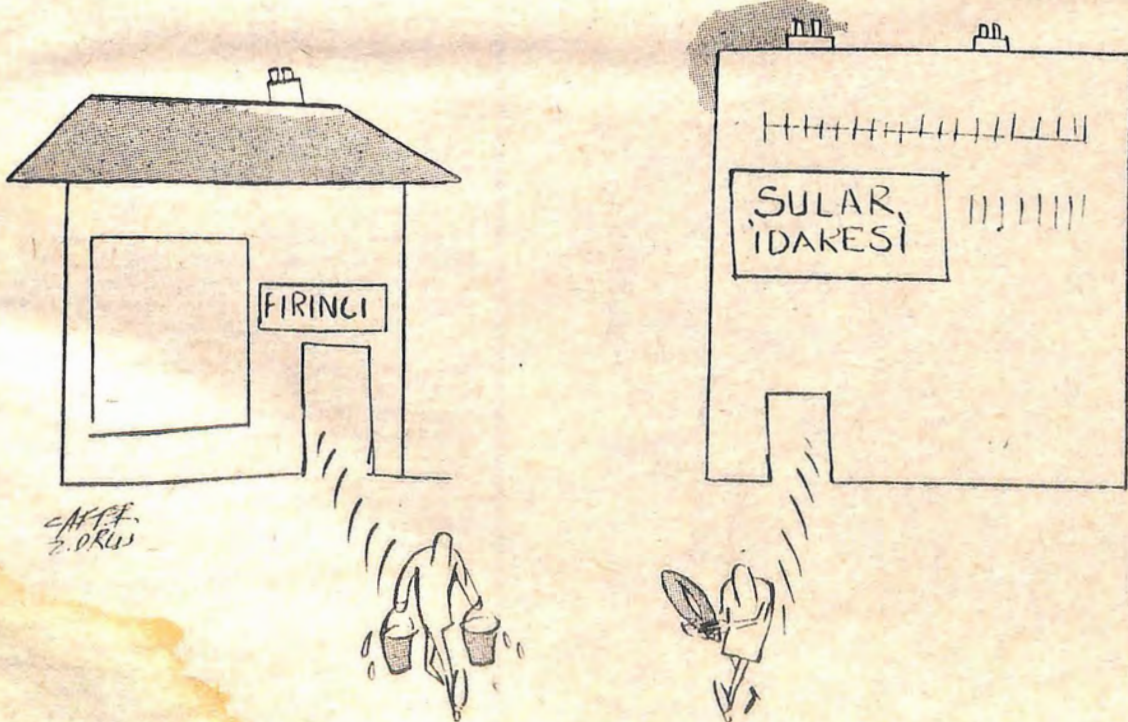
— Yahu, bu da bir nevi vergi
kaçakçılığı oluyor ama, bu na-
mussuzluğu yapan sadece biz de-
ğiliz ya, diye diye gaz yerine ter-
temiz hava gelen ocaktan, ger-
çekleştiremeyeceği vergisiz ölü-
mü beklemeye başladı!

Vedat SAYGEL

DÖKÜLENLER!

Fırıncılar ekmek yerine su satıyor. — Gazeteler —

Yazısız

ince hesaplar

MUZAFFER İZGÜ

MAAŞLARA yeni bir zam geleceği zaman tüm memurlar için en zevkli şey nedir bilir misiniz? Elime bir kâğıt kalem alıp, şöyle bir köşeye çekilerek yeni alacağı maaşı hesap etmek, eskisinden kaç lira fazla alacağını bulup ortaya çıkarmaktır. Hele evde, babanız memur, ablanız memur, ağabeyiniz memursa, düşünün artık...

Pazar günü öyle oldu, babam çekildi bir odaya, ablam çekildi bir odaya, ağabeyim çekildi bir odaya. Onlarında kocaman kocaman kâğıtlar, çarpıyorlar, bölüyorlar, çıkarıyorlar... Annem, ikidebir bize:

— Aman sesinizi çıkarmayın çocuklar.. ablanız, ağabeyiniz neyse ne ya; babanız fena halde kızıyor... diyor.

Pederin odasından arada bir, bir ses geliyor bağırarak:

— Tavaan!... diyor.
— Anne, diyor küçük kardeşim, babam havanı istiyor.

Annem odanın kapısından:
— Havanı ne yapacaksın efendi? diye sorduğunda, kızılca kıyamet kopuyor:

— Efendim zaten bu evde çalışmaz. Oturup da hiçbir şey yapamazsın bu evde. Elbette adamlar Ay'a giderler, Merih'e giderler...

— Ne dedim ki efendi?

— Daha ne diyeceksin canım, tam kat sayının kare kökünün en büyük ortak katını buluyordum ki, kapıdan efendi ne yapacaksın havanı... Havanı ne yapacağımı? İçinde leblebi dövüp yiyeceğim!...

Ağabeyimin başı görünüyordu kapıdan:

— Bana bir çay! diyor.
Ayaklarının ucuna basa basa, mutfaka gidip, anneme:

— Bir çay yap! diyorum.

Ahyorum çayı, yine ayaklarının ucuna basa basa ağabeyimin odasına götürüyorum. Bu kez ablam başını uzatıyor kapıdan:

— Bir kahve! diyor, orta olsun! Anneme sesleniyorum:

— Bir kahve yap, orta olsun!

Pederin sesi duyuluyor tekrar:

— Tavaan!... diye bağırıyor.

Kapıyorum saplı süpürgeyi, koşuyorum odaya. Beni görür görmez fitil oluyor peder:

— Ne var ulan? diyor.

Korkudan, ancak:

— Tavan, diyebiliyorum.

— Ne var ulan tavanda?

— Akrep, örümcek falan!...

— Hey Allahım, sen bana sabırlar ver! Alırsam o süpürgeyi elinden!...

Dar atıyorum kendimi salona. Ağabeyim başını uzatıyor:

— Limonata! diyor.

Koşuyorum anneme:

— Limonata yap! diyorum.

Öğle oldu, odadan çıkan yok, ikinci oldu, odadan çıkan yok! Peder,

kalb hastası olduğundan, kapısını dinliyoruz:

— 490... Çarp yediyle... Üzerine

ekle 24 yıl hizmeti... Şimdi yine

çarp. Etti mi 1875? Şimdi bundan

binde otuzdan tasarruf bonusu... E-

mekli keseneği, böl dörde... Çarp

onikiyle... Topla 325'le... Tavani bul,

tabana in!... Çık şimdi tabandan ta-

vana. Kademeni bul!... Kaçınıcı

kat?... Kaçınıcı kat?... Kaçınıcı kat?... Dayanamadı annem:

— İkinci kat, deyiverdi kapıdan.

Aman Allahım, köpürdü yine peder:

— Yok efendim yok! diye bağırıldı.

Şimdi ben bir âlim olsaydım, bir de

füze yapıp Amerika ile Rusya'yı re-

zil edecek olsaydım, dünyada uçmazdı o füze. Yerin yedi kat dibine gider, yine de uçamazdı... Çünkü efendim, sükun yok, insana saygı yok... Yahu size kaçınıcı kat olduğun soran var mı?

Annem:

— Kızma efendi, dedi. Kaçınıcı katta oturduğumuzu unuttuğunu sandım da.

İlk kez dışarıya ağabeyim çıktı. Ardından ablam, en sonra da babam. Babam, aynı imtihandan çıkmışlar gibi terlemişti. Ağabeyime:

— Kaç buldun? diye sordu.

— 1385, dedi ağabeyim.

Peder bağırıldı:

— Olamaz efendim, olamaz!

— Niye olamazmış?

— Yanlış hesaplamışsın da ondan olamaz.

— Canım niye yanlış olsun?... Şimdi bizim taban şu değil mi?

Başladı ağabeyim anlatmaya. Peder Nuh diyor, peygamber demiyor. Sonunda ağabeyim kızdı, çekildi bir kenara. Ablamla da aynı münakaşayı yaptılar. O da çekildi bir kenara. Tam o sırada komşumuz Hayrullah bey geldi:

— Nasıl, buldun çıkardın mı Sadık bey? dedi babama.

— Elbette, dedi babam.

— Kaç buldun?

— 1813...

Hayrullah bey:

— Yanlış efendim, dedi. Olamaz...

Nasıl olur?... Bir kez...

Peder kaşlarını çatarak:

— Ya siz ne buldunuz? diye sordu.

— 1974 lira 65 kuruş...

Güldü peder:

— Aç tavuk kendini darı ambarında zannedermiş, dedi.

Bu kez Hayrullah bey bozuldu:

— Zaten senin dairede de hesabın bozuktur, dedi.

— Benim mi? diye kükredi babam.

Yahu bizim taban kaç. 490 değil mi?

— Evet...
— Şimdi biz kaç yıllığız?
— Yirmidört...
— Pekiyi, 24'ün yatayını bulalım, sonra dikeyini... Dikeyle yatayın keştiği...

— Değil efendim, yatayın 24'ünü alıp, dikeyin dokuzuyla çarp!

— Çarpıyacağım işte!... Senin yanlışın var.

— Yahu, yatayın iki ucu arasındaki rakamın...

— Değil beee!... Öyle değil, sabah-tan beri hesap ediyorum.

Peder bağırıldı:

— Biz yan gelip yattık mı, biz de hesap ettik...

Hayrullah bey, daha hızlı bağırıldı:

— Ettiysen ettin, bana nesi?

— Sen ettiysen bana ne? Kafan kalınsa biz ne yapalım?

— Bana mı diyorsun?

— Bak, evimde misafirsin diye ağzımı açmıyorum, sonra bi şey edersem!...

— Hadi, et de görelim bakalım!

Annem:

— Canım ayıptır, diye araya girdi. Şurada kaç yıllık komşusunuz...

Peder bağırıldı:

— Sen karışma hanım!... Zaten hep böyle hesap kitap bilmezler yüzünden değil mi başımıza gelenler!...

Hayrullah bey ayağa kalktı, peder de kalktı. Ağabeyim, Hayrullah beyin koluna girerek:

— Kusuruna bakma babamın, sabah-tan beri böyle çarpa sinirleri bozulmuş da... dedi.

— Bırakın, dedi peder, bir de onu çarpayım da dünya kaç bucakmış öğreysin!

Hayrullah bey:

— Ben de seni bi bölersem! diye ağabeyimin elinden kurtulmaya çalıştı.

Hayrullah bey gittikten sonra, bu kez ablam, ağabeyim, babam giriş-tiler birbirlerine:

— Adam haklı!...

— Yok, haklı değil...

— Tavan!...

— Taban!...

— Yatay!...

— Dikey!...

O sırada bereket validenin ocağın üzerinde unuttuğu düdüklü tencere büyük bir gürültüyle patladı da, kavga son buldu...

Muzaffer İZGÜ

Türkiye'ye gelen bazı turistler uyuzmuş. — Gazeteler —

DÖRTLÜKLER

— I —

Olamaz böyle bir şey, katiyyen ve de asla, Derken ani tehlike doğar bir geri pasla, Kendi seyircin bile bir gün yuhalar seni, Tutulacak topları ağlara bıraktıkça...

— II —

Nasıl olsa çıkıyor her söylenenin tersi, Refah refah dediniz, zamlar verdiniz ders, Şimdi de başladı bir Han'lı, Sultan'lı düğün, Düğün güzel şey ama, nedir, bilmem ki tersi?..

— III —

Kısır dediklerimiz ikiz, üçüz doğurdu, Su olmasa ne çıkar, kanla suladık yurdu, Nasreddin Hoca'mızın kulakları çınlasın, Milletçe biz de çaldık şimdi göle yağurdu!

— IV —

Kiminin koltuğunda iki karpuz bir gider, Kiminin koltuğunda kimler bize hükmeder, Dezenfekte olmazsa, bazı koltuk altları, Ani bir çıban çıkar dünyayı zehir eder...

— V —

Senelerdir ismiydi, Personel Tasarısı, Son günlerde gelişti göğüsleri, kalçası, Öyle tatlı pilav ki, yedikçe iştah açar, Hele bir de üstünde bol olunca saççası...

Fikret YILMAZ

— Senin gibi züğürt olup düşünmektense, uyuz olup kaşınmak daha iyi!..

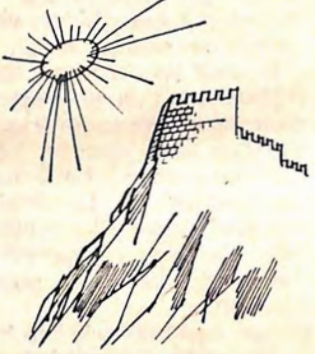

Başkent

TELEFON PEŞİNDE...

★

BAŞKENT Ankara, bu sıcaklarda hiç mi, hiç çekilmiyor. Hangi resmi daireye gitseniz millet oflayıp poflamakta. Önceleri bir elma şekeri gibi gösteri-

lip sonra elma'sı düşen ve kazığı kalan personel kanunu da bu sıcaklara karışınca suratlar iyiden iyine birer karış oldu. Yine de en serin yer Meclisin taş binası. Üstelik suyu da akıyor. Yatağı yorgani toplayıp yaz tatilini Mecliste geçirmek var ama, yatıya yeni misafir kabul etmiyorlar. Gelecek seçimlere kadar doluymuş koltuklar.

Her ne kadar Başkent sıcaktan kavruluyorsa da; bizim evde bugünlerde bayram sevinci var. Telefon sabibi oluyoruz! Kanada'dan her zaman buğday gelecek değil ya, bu sefer de telefon santrali ismarlamış büyüklerimiz... Bizim semt bu santralardan yararlanacakmış ve mahalle sakinlerinin tüm dilekçeleri olumlu bir şekilde cevaplandırılıyormuş. Günlendir gözlerimiz postacıydı. Atıfet hanımların işi olmuş, zamli telefon tesis vergisi ödemekten kurtulmuşlar.. hanım, bittişikteki savcılara da postanın resmi bir yazı getirdiğini görmüş... Başımın etini yiyor. Nihayet bizim yazı da gelince dırdır'dan kurtulduk. Onbeş gün içinde PTT. abonman servisine müracaat edip mukavele yapmamız bildiriliyordu. Tesis masrafı 1137 iirayı da birlikte getirmemizi hatırlatan altı kırmızıyla çizili cümleye rağmen çoluk, çocuk hep birlikte halay çekmeye başladık. Hanım, gül kuru su renginde telefon istiyor; oğlan ille de yeşil diye tutturuyor, bense 1137'yi nasıl bir araya getirebileceğimi düşünüyorum.

Bu ay elektrik havagazı parası gelecekti, geçen aydan salladığımız buzdolabı taksidini mutlaka ödemek gerekti.. ve hepsinden kötüsü, kayınvalideden gelen telgraf dört heceden ibaretti: «Geli-yo-rum.»

Fakat telefonun geliş haberi telgrafın acısını unutturdu. Gazeteci olup, telefonu olmamak hem ayıptı hem de medeniyetsizlik! (Voltere).

Ertesi gün iki kefil, bir de enayi fil bulup personel müdüründen yalvar yakar «maaşı mahçuz değildir» diye bir yazı kopardık ve soluğu «Dar Gelirliler Bankası»na» hatırlı kredisi servisinde aldık. Bu servisin devamlı müşterisi sayıldığım ve dolayısıyla her zaman haklı olduğum için fazla güçlük çıkarmadılar. Öğleye doğru para cebimdeydi. Paydosu

bekledim ve PTT. telefon müdürlüğü memur ve memureleriyle birlikte abonman servisine girdim. Saat birbuçuğa beş vardı. Memurin kadrosu bir süre personel kanunu çizelgelerine göre alacakları paralar üzerine iki aydan beri devam eden araştırmalarına koyuldu. Konuşmalardan adının «Ahmet ağabey» olduğu anlaşılan servis şefi yatay ve dikey terfi sistemi hakkında etrafındakileri aydınlatıyordu. Memurlar hiçbir şey anlamadılar ve masalarına dönerek spor-toto kuponlarını doldurmaya başladılar. Bu konuda da kendilerine Ahmet ağabey yardımcı oluyor fakat Toprakspor — Yolspor maçına kesin bir tahminde bulunamıya-

cağını söylüyordu. Saate baktım ve mesainin başlaması gerektiğini hatırlatacak bir şekilde öksürdüm. Bankın arkasında bana ba-

kacak olan kız, ağzındaki cikletten-lâstik top büyüklüğünde bir balon yaptı ve «çat» diye patlattı:

— Buyrun?

Evde, elden ele dolaşıp bir kaç defa da konu komşuyu ziyaret ettikten sonra lime lime olan davet kâğıdını uzattım. Dosyalar çıktı, kâğıtlar arandı, hüviyetim soruldu, basın kartıma bakıldı ve üç memur aralarında konuşmaya başladılar. Sonra cikletlisi bana geldi ve soyadının tutmadığını; resmi evrakta «Öymen» in yumuşak g (ğ) ile yazılı bulunduğunu, oysa hüviyetimde «y» olduğunu söyledi. Evden çıkmadan önce muhtara uğramış ve iltiyaten bir de iyihal kâğıdı almıştım.. işe yaramadı. Bir kâğıt parçası üzerine birtakım dosya numaraları yazdılar ve yapacağım işi anlattılar. Önce Ulaştırma Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğüne gidecek, soyadının doğru yazıldığı bir dilekçeyi Başhukuk Müşavirliği ve PTT. Genel Müdürlüğünde işleme sokacaktım. Ancak bundan sonra mukavele imzalayabilirdim.. 38 derece hararete Ulaştırma Bakanlığının taş koridorları oldukça serindi; fakat Bakan gezide olduğu için Özel Kalem odası kapalıydı. Başhukuk Müşavirliğine indim. Masasının üzerinde «Haydar» yazan beye derdimi anlattım.. Genel Evrak havale etti. Dosyalar çıktı ve Haydar bey kalemdeki daktilo

kıza yumuşak g ile y harflerini karıştırdığı için bir hayli kızdı. Kız da kabahati, Bakanlığın kuruluşuyla aynı yaşta olan daktilo makinasına yükledi.. Neyse

sözü fazla uzatmayalım, Haydar bey gerekli düzeltme yazısını dikte etmeye başladı:

«..... tarih ve dosya numaralı dilekçe sahibinin soyadının daktilo hatası yüzünden yumuşak g ile değil y olduğunun filân tarih ve filân numaralı özel kalem dosyasından anlaşılmış olup.....»

Yazı bir kaç evrak kalemi daha dolaştıktan sonra «elden aldığıma dair» bir imza ile bana teslim edildi.. Şimdi PTT. Genel Müdürlüğüne gidecek ve bu yazıya ilişkin bir başka yazıyı yine elden alarak Telefon Müdürlüğüne getirecektim..

Genel Müdürlükte yukarı kademedeki bir tanıdık vardı. Kapısını çalıp torpil isteyecektim. Büyük bir hararetle karşılandım. Yukarı kademedeki tanıdık «Ben de seni arıyordum» diye söze başladı ve bir kahve ismarladı. Yarım saat kadar süren konuşmasında PTT. teknik personelinin yeni Personel Kanunundan nasıl mağdur duruma düştüğünü delilleriyle anlattı. Gazeteci olarak bu konuda bir röportaj yapmamı istedi. Ulaştırma Bakanlığının a/1543-36 sayılı yazısına istinaden soyadındaki yumuşak g'nin y olduğunu bildirir Genel Müdürlük yazısını elden teslim aldığıma dair imzayı bastığım sırada saat beşe beş vardı.

Ertesi gün bütün evraklar tamam olarak Telefon Müdürlüğünde cikletli kızın karşısına çıktım. Mukavele hazırlandı, üç nüsha imzalandı, 1137 lira yatırıldı ne renk telefon istediğim sorulduktan gül kuru su cevabı verildi ve mukavele «bir adet gül kuru su rengi telefon ve rehberi» cümlesi eklenerek hayırlı olsun temennisinde bulunan üç adet odacıya (âdetmiş) beşer lira bahşiş dağıtıldı.

Şu anda evimde gül kuru su bir telefon var, üstelik konuştuğça para da yazmıyor. Çünkü Kanada'dan ismarlanan ana santral için henüz döviz tahsisi yapılmamış ve bağlantının kurulması için daha en az bir yıla ihtiyaç varmış. Biz de şimdi evin içinde birbirimizle hep telefonda konuşuyoruz ve bol bol tasarruf ediyoruz.

Ali ÖRSAN

Evin kilosu şeftaliden daha ucuz. — Gazeteler —

— Kiradan kurtulduk karıcığım, bir kilo ev aldım.. hemen içine girebiliriz!..

AŞK, bir hastalıktır. Hem de ateşli bir hastalık. Sıtma gibi, difteri gibi, nezle gibi, sar'a gibi, kuduz gibi... Gözlerle bulaşan, dudaklarla gelişen, insanı yatağa düşürdüktan sonra çok tatlı inlemler içinde inlm inlm inlemler bu hastalığın mikrobi, Tıp tarihinin hiçbir döneminde tesbit edilememiştir. (Çünkü mikrobun bilinmesine de, ortadan kaldırılmasına da hiçbir gerek yoktur. Her kişi ve her dişi, belirli ya da belirsiz bir yaşta, kızıl, kızamık, çiçek, grip gibi bu hastalığa da yakalanmak zorundadır!)

Doktrine göre aşk, —doktrini doktora eden kişilerin o zamanki dilleri ile— şöyle tanımlanır:

Aşk illeti, bir illet-i şedidedir ki: iptidasi gözden, intihası yürekten. Bir sim tenli nâzik beden ahû gözlerin süzüp, melek simâsın bozup, yüreği tir tir titreyüp, nabızı tir tir atup, ol kimesneye tâbib ilâç edemez.. ve halinden fehmedemez...

Ana ilâç budur ki; bir dirhem nâz, iki dirhem niyâz, üç dirhem büse, dört dirhem cilve, beş dirhem muhabbet, altı dirhem nezaket, yedi dirhem zarafet, sekiz dirhem şeta-ret, dokuz dirhem şebabet, on dirhem feraset.. bu eczaları alup, içinden kapris çöplerini çıkarup, vefâ havanında un-u fâk eyleyüp, muhabbet potasında hasret ateşiyle kaynatıp, kıvamına geldikte ateşten indiriz.

Ve dahi akşam-sabah ateşten indirdiğiniz ilâci, yüreğinizin içine sındiresiz.. ve dahi şifâ bulmaz iseniz vuslat hamamında terleyesiz...

MİKROBİK BİLGİLER :

Aşk mikrobunun biyolojik, sekso-lojik, teknolojik ve morfolojik yapısı belli değildir. Sevgi dolu bir gülüşün ışıltısında, özleyiş ve arayış dolu bir bakışın parıltısında, sıcak ve zarif bir elin parmak uçlarında, güzel bacakların doldurduğu mikro mini eteklerin her milimetre karesinde, yarı açık bir göğsün yarım yuvarlağında... ve daha nice nice yerlerde bu mikrobun milyonlarcası her saniye hazır ve nâzırdır!

HASTALIK BELİRTİLERİ :

Baş dönmesi, yanakların ve kulak memelerinin yanması, kızarması, alev alev tutuşması.. kaçak bakışlı, yürek yakışlı gözlerin kararması.. kıpkırmızı olmuş bir yüzün ansızın sararması... hastalığın en önemli belirtilerindendir.

Hastanın iştahı kesilir. Uyku düzeni kaçar; bilinçli, bilinçsiz inlemler, ah çekişler, göğüs geçirişler birbirini kovalar. Kan deveranı değişir. Kalb ve nabız yükselir. Bir şarkı, bir şiir, bir kadeh içki, bir roman, bir film derhal gözleri sulandırmaya, suları bulandırmaya başlar. Sulanma ve bulanma faslı uzun sürerse sırsıklam aşkın bütün ârazı kendini gösterir.

Özellikle çok duygulu insanlarda yürek bunalması başlar. Şairler şiir halinde, romancılar roman türünde, ressamlar tablo şeklinde, müzisyenler ses ve nağme yoluyla, diğer sanatçılar da daha değişik biçimlerle yüreklerindeki bunalıntıyı dışarıya kusarak biraz rahatlarlar. Deşarj olurlar bir bakıma.

Bunları yapamayanlar ya hâtıra defterlerine, ya da güvendikleri dostlara yazdıkları mektupların sayfaları arasına dökerler içlerindeki

bunaltıyı. Bu kadarcık olsun boşalmaya da gücü yetmeyenler, çılgınlık nöbetleri geçirirler, histeri fırtınaları içinde çırpınırlar... Ve nihayet ilk önce Karasevda belirtileri başgösterir. Hastalığın sonuna doğru da Kuduz alâmetleri ortaya çıkar

TEŞHİS VE TEDAVİ :

Bir sürü palavra kalabalığına ve tıbbî istilâhlarla geçmeden önce kestirmeden şunu belirtmek isterim ki: Tıp ilmi henüz aşkoptomisin ilâcını bulamamıştır. Bu bakımdan hastalığa yakalananlar için en tedbirli çare aynı hastalığa bir yeni mikropyla yeniden yakalanmaktır!...

Yeni mikrobunuz eskisinden daha sevimli de olabilir, daha ilginç de... Eskisinden daha az sevimli de olabilir, daha fazla genç de... Bunların hiçbirinin önemi yoktur. Yeni olan, değişik olan her şey güzeldir!... Sümerbank basmasından yapılmış yepyeni, gıcır gıcır bir bahar elbiseniz, nasıl ki en pahalı ipek kumaşlardan yapılmış eski elbiselerinizden daha çekici geliyorsa size.. aşk da öyledir.

KLİNİK ÇALIŞMALARI :

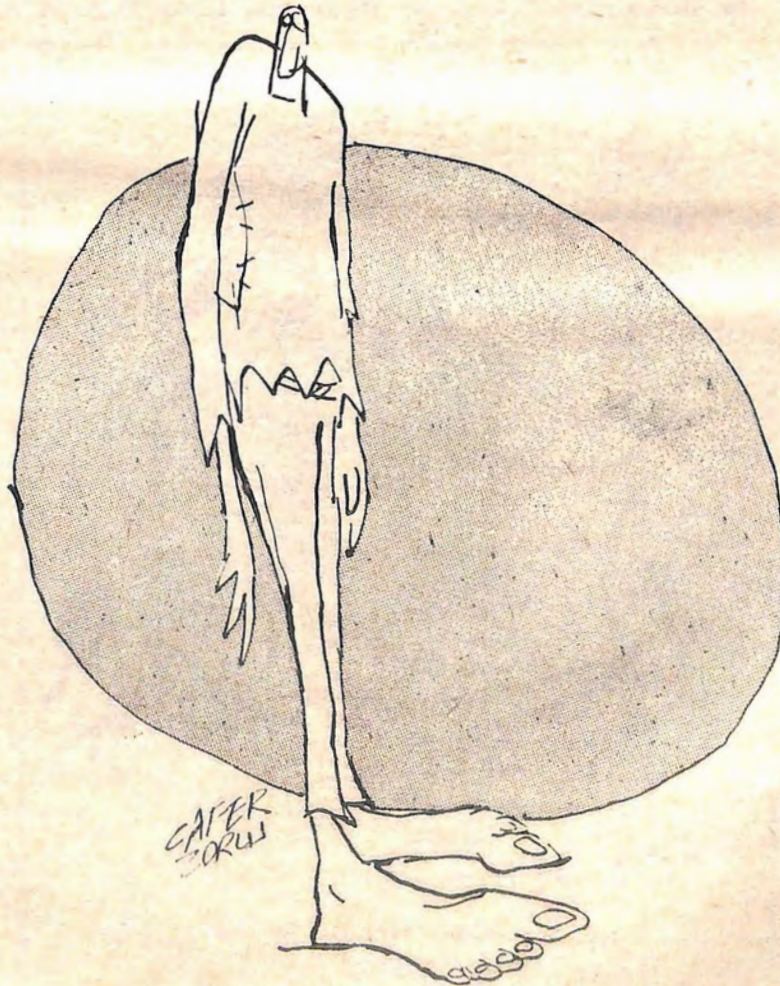
Farzedin ki onaltı buçuk yaşında, esmer güzeli, mini etekli, altın pekteki, taptaze bir hastanız var.

Bileğinden yakaladınız. Nabzını d'nlediniz. Aşkophyse isteriolojik ile Bülügtetrachlorur yüksek. Fingiryolojik formal şıryanı sübatil tahrik ve tazyik etmekte.. Observation vermenize rağmen ateş düşmüyor... Yanaklar yanmakta, kulaklar kızarmakta berdevam...

Derhal hastanızın bileğini bırakınız. Biraz da kalbini dinlemeniz icap ettiğini düşünerek derhal elinizi sevgili hastanızın sol göğsü üzerine koyunuz... Koydunuz mu? Tamam!... Şimdi lütfen biraz eğilerek başınızı göğüse yaklaştırıp parmaklarınızla duyduklarınızı burun kanatlarınızla ve yanaklarınızla duymaya çalışınız. (Kalbin atışı pek hafif olduğu için bu metottan başka çare olmadığını unutmayınız!)

Evet... Kalbin atışı da yüksek... Sevdasycolin ve aşkodiagnos re-sorpsiyonlarında olağanüstü kurultay var. Eeee... ne yapacaksınız şimdi?

Ayakkabı boyasından vergi alınacak. — Gazeteler —

Bir vergi kaçakçısı!

Çeşitli tedavi yolları vardır bu tür acil vakalar karşısında. Ama her şeyden önce tıbbî ve hissi ve dahi edebî ve dahi içtimâî ve dahi Anayasa düzenine uygun bir konsültasyon yapmak zorunluğu en başta gelir.

Akrostitiş bir şiir bu hastayı tedavi edebilir. Üzerine esans dökülmüş zarif bir mendil, haftada üç kez renkli ve sık kâğıtlara yazılmış dokunaklı mektuplar, bir sahil gazinosunda ya da bir park kanapesinde uydurulmuş ikinci sınıf tarifieden tatlı yalanlar.. bu hastayı tedavi edebilir... Ancak tıpkı çürük bir dişi Dişinol ile tedavi etmek gibi kısa vadede bir iyileştirme şeklidir bunlar.

En etkili ilâç ve tedavi, Nikâh Kiliğinde tedavi altına alacağınız hastanızı ustaca bir ameliyattan geçirip soyadını kesip atmaktır. Attığınız soyadının yerine kendi soyadınızı yaptırdığınız an, Tıp ilminde böbrek nakli, kalb nakli gibi ilginç ameliyatlara ün yapan operatörleri geride bırakan bir başarı sağlamış olursunuz.

Eğer hastanız onaltı buçuk yaşında mini-mini bir taze değil de kırkaltı buçuk yaşında maksî-mini bir taze ise Garsoniyer Kliniğinden başka hiçbir klinikte konsültasyon yapamaz, hastanıza yararlı olamazsınız.

Krem, pudra, parfüm, allık, ruj, rimel, fon dö ten, pomad gibi bînbir çeşit kimyasal maddeyi denemiş olmasına rağmen derdine devâ, hastalığına şifâ bulamamış olan süjeniz, «Âge Critique» fırtınası içindedir. Le feu de la cinquantaine dönemecine büyük bir hızla yaklaştığı için Soyadı Operasyonu da artık ona kâr etmez. Esasında sizin yapacağınız garsoniyer kliniği tedavisi de kısa sürelidir. Hipertansiyonlu ve çifte pansiyonlu bir hasta da olsa yaptığınız enjeksiyonun etkisi sona erince tipik epilepsî nöbetleri başlayacaktır.

REÇETE :

Hiç merak ettiniz mi?

Reçetelerdeki yazıların hemen hemen hepsi niçin okunaksız diye! Doktorlar çok akıllıdır da onun için!

Olur a.. bir yanlışlık olur.. hastanın durumu ağırlaşır.. sakıncalı dalgalar çıkar ortaya... Ve kabak zavallı doktorun başında patlar...

Yazı okunaksız olunca her şeyi tevil etmek, tebdil etmek, tâdil etmek, tağıyir etmek, tamir etmek kolaydır.

Siz de tüm reçetelerinizi sözlü, gözlü ve gizli yollardan sunmaya çalışınız hastanıza. Elyazınızı kullanmak zorunluğunu duyduğunuz, belge niteliğinde şeyler olursa.. doktor reçetelerini örnek almayı unutmayınız...

DERS DİŞİ ÖDEV :

1 — Aşkoloji'deki en önemli anti-biyotik «Vuslato-misin» midir, yoksa «Penis-ilin» midir? Araştırınız.

2 — Kıskaçlığın endikasyonları nelerdir? Enfeksiyonel çatışmalarda ne gibi kontrendikasyonlar düşünürsünüz?

3 — «İlk göz ağrısı» deyimindeki ağrının hangi yaşta ve hangi ortamda başladığını, hangi yaşta ve hangi koşullar içinde gönül ağrısına dönüştüğünü açıklayınız.

Şamsi BELLİ

Kıllı kelle kulları

LİMONLA portakalın akraba-sı, sarımsak, iri, şekersiz yenemeyecek kadar acı bir yemiştir. Bilin bakalım nedir adı?

Yurdumuzda Anglosakson kültürü Fransız etkisini tuşa getirmeden önce bu meyvenin kibar çevrelerimizdeki adı Fransızca «pamplemousse» idi. Manavlar ise kelimenin telâffuz edilmesini kendilerince yorumlayarak türlü türlü etiket yazıları sergilerlerdi:

Pampel muz.

Fample muz.

Pamfel muz...

Muza hiç benzemediği halde, manavlarımızdan çoğu sırf Fransızca adının sonundaki «mus» sesinin etkisiyle bu yemişin bir çeşit muz olduğuna karar vermişlerdi anlaşılır.

Şimdi aynı meyvenin üstünde bambaşka —ama yine birbirini hiç tutmayan— şöyle etiketler görülebilirsiniz:

Greyfur.

Greyfurt.

Geyprut...

Bunlar da İngilizcedeki «grapefruit» kelimesinin ülkemizdeki gayrimişru velleleri.

O kelimenin tam çevirisi «üzüm meyvesi». Söz konusu yemiş ise üzüme hiç benzemez.

Merak edip şimdi bir ansiklopediye baktım. Bu meyve, bilimsel adı «Citrus paradisi» olan tropik ağaçtan üzümler gibi salkımlar halinde sarkarmış. Adına İngilizcede «üzüm meyvesi» denilmesinin bu benzerlik dışındaki nedeni bilinmiyormuş.

Hâsılı, karışık bir iş...

Oysa bizim dilimizde bu yemişin pek güzel ve yüzde yüz Türkçe bir adı var:

Kız memesi.

— İyi ama, denilebilir, biraz müstehcen değil mi? Yâni manavların «Kız memesi» diye etiket koymaları acayip kaçmaz mı?

Vallahi böyle şeyler zevke ve alışkanlığa bağlıdır. Lokantaların yemek listelerinde «Kadın göbeği» adlı bir tatlıyla «Kadın budu» adlı bir köfte kızartması rahatça satışa çıkarılmıyor mu? Bence Kız memesi adlı bir meyve onların ikisinden daha az nezih değil.

Her halde Frenkçe kafa göz yarmaya özenip kendi cânum dilimizi çorbaya çevirmemiz en kötüsü.

O münasebetsizliğimiz sırf dil alanında kalsa çoktan razıyım. Batı'yı maymunca taklit hevesi-

— No. 4 —

— Bu politikacı NE atıyor?

BULAN KAZANIYOR

NE NEDEN NEREDE NİÇİN NERESİ NASIL?

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

miz yüzünden hemen her konuda çarşafa dolanıyoruz. Hele bazı gençlerimizin hippilik meselesini pek anlamaya çalışmadan o biçim berduşluğun dış görünüşünü kopya çekmeye özenmeleri düpedüz gülünç oluyor.

Oysa zaten hippilik modası blöfçülüğe pek uygun bir kisve. Dünyaya rest çeker görünüşü saçsakala belenmiş bir kafa içinde bomboş bir beyin gizlemek pek mümkün.

Kıl sarmış kelle modasının dünyaya yayılmasını sağlayanların başında Beatle'lar gelir.

Bu dört haşarı oğlan yıllarca süren bir gerçek yaratıcılık devresi geçirdiler, dünyayı inceden inceye alaya alan ve gençliğin duygularını başarıyla dile getiren bir sürü güzel plâk doldurdular. Ama tükendiler yavaş yavaş. O zaman iş türlü zırvalara ve yutturmacılıklara kaymaya başladı.

Grubun aşağı yukarı başkanı durumundaki Beatle'ın asıl adı John Lennon. Tohumu kaçmaya başlayınca bu oğlan tuttu Yoko Ono adında, Londra'da yaşayan

bir Japon «sanatçı» kızla evlendi.

Yoko filmci geçiniyordu. O alandaki en ünlü eseri ise gerçekten büyük bir yenilik getirmişti. Neydi film, biliyor musunuz?

Popolar.

Evet, sadece popolar. Bütün film süresince yüzlerce çıplak insan poposu perdede görünüp kayboluyordu. Başka hiçbir şey yoktu filmde. Ve bu kordelânın şokuyla Yoko bir çeşit ün kazandı.

Beatle'ların elebaşı John Lennon ile popo kahramanı Yoko Ono'nun birleşmeleri çok geçmeden birbirinden parlak ürünler vermeye başladı. Önce bir plâk kapağına ikisinin önden çekilmiş anadan doğma resimleri konuldu. (Lâf aramızda, Yoko öyle de çirkin bir şey ki... Evlerden irak!)

Arkadan, ikisinin sevimliliklerini —John'ın fırçasından— gösteren resimlerin sergisi açıldı. Bu türlü marifetler devam etti ve son olarak Yoko'nun bir kitabı yayınlandı. Benim şu yazıyı yazmaya yol açan da geçen gün bir dostumun her nedense o kitabı

bana armağan etmesi oldu.

Kitabın adı «Grapefruit». Niye öyle olduğunu sormayın; bilmiyorum. Çünkü kitabın ne meyveyle ilgisi var, ne de başka bir şeyle.

İçindeki ilk parçanın başlığı «KAHKAHA PARÇASI.» Metni de şöyle:

«Bir hafta durmadan güldün.»

O kadar. Hepsi bu.

İkinci parçanın başlığı: «ÖK-SÜRÜK PARÇASI.» Metni:

«Bir yıl durmadan öksürdün.»

Bu kalın ve pahalı kitabın bir de önsözü var. Yazarın zevci John Lennon yazmış. İşte önsöz: «Merhaba! Benim adım John Lennon. Size Yoko Ono'yu tanıyım.»

Önsöz de bu kadar.

İyi mi?

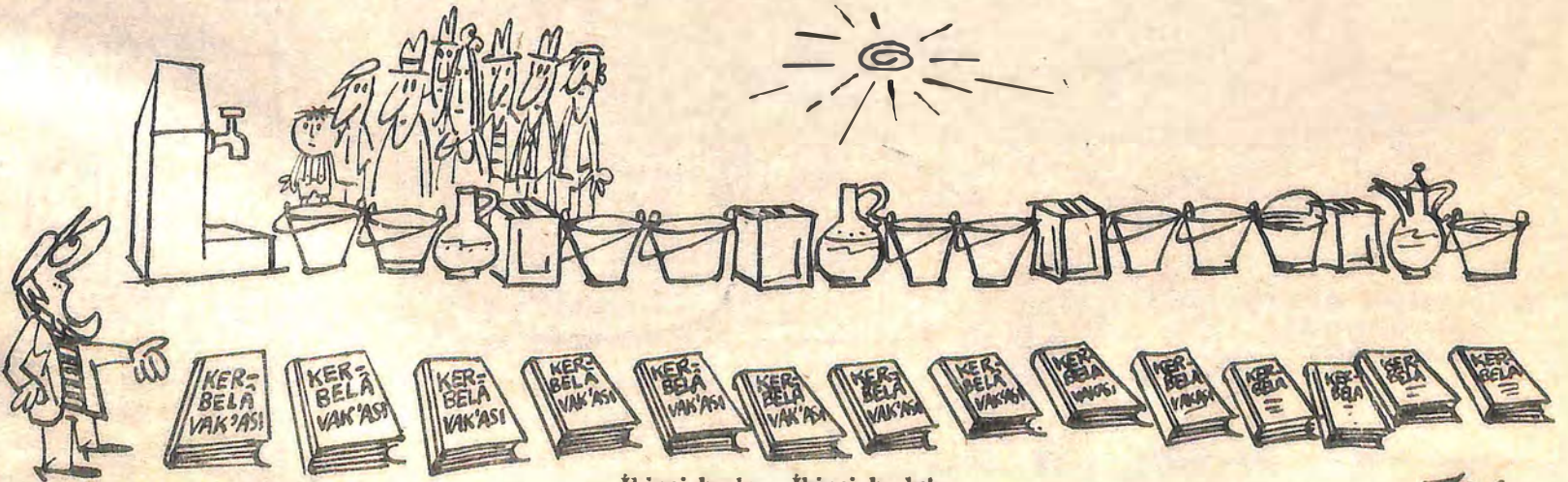
Asıl saçsakaldan fıryan popoya kadar Batı'dan gelmiş olması şartıyla her modaya kucak açmaya hazır züppelerimize sorayım:

Beğendiniz mi?

Beğendinizse, biraz greyturt yayın da zihniniz açılınsın.

Refik ERDURAN

Sıcaklarla beraber su sıkıntısı başladı. — Gazeteler —

— İkinci baskı... İkinci baskı!..

şulüyor?..

APURUMUZ DA, İSKELEMİZ DE VA...

Ödemiş'in yerli dilinde trenin adı pam-
, yani vapurdur. İstasyona da «iskele»
denilmektedir.

Bu konuda bir de fıkra dolaşır diller.
Bizim patavatsız politikacılardan biri-
yolu Ödemiş'ten geçmiş, seçime yakın.
krofonu eline almış, elini beline koy-
ş:

— Ödemiş'e liman yaptıracaaz... İz-
r'e vapur işleteceez... diye nişangâhsız
naya başlamış...

Dinleyenlerden biri:

— Zahmet itmen, diye cevap vermiş...
nim pampırımız da, iskelemiz de va...

B. ESEN — Ödemiş --

★

SİGORTASI ATMIŞ

Erciş — Van arasında bir gece yolcu-
k ediyoruz. Yolcular sıkılmış olmalı ki
sızıltığı yuvarlak kafadan fışkıran sivri
zekâ deliverdi:

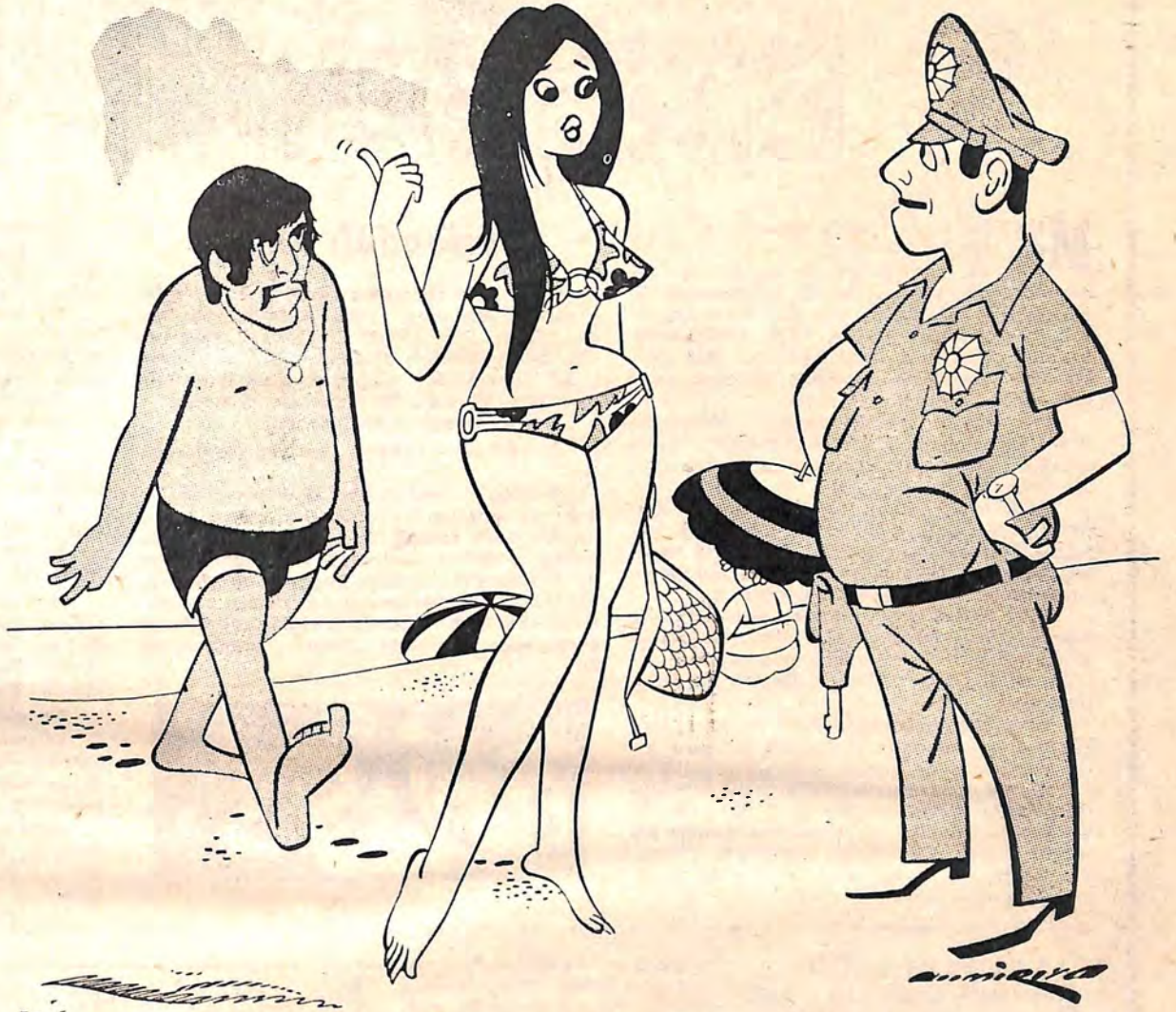
— Yahu, bazı kişilerin hükûmete taş-
naları, hükûmet çalışmıyor demeleri ca-
nı sıkıyor benim. Görmeden, bilmeden
nuşuyorlar hep. Bakın bir, şu yolun sağ-
de solu kırmızı, sarı ışıklarla donatıl-
ş tüm. Kolay mı birader buralara ka-
kablo döşeyip trafik işaretlerine cer-
n vermek?..

Bu sözler üzerine, ilgisizmiş gibi du-
n orta sıralardan bir yolcu tesadüfen ö-
eğilmiş ve sağda iki işaretin ışksız ol-
ğunu görerek yerinde bir çıkışla önceki
nuşanı tuşa getirmişti:

— Doğru diyorsun birader, ama bak
iki tanesinin sigortası atmış. Kontrol
gerekli değil mi ya?..

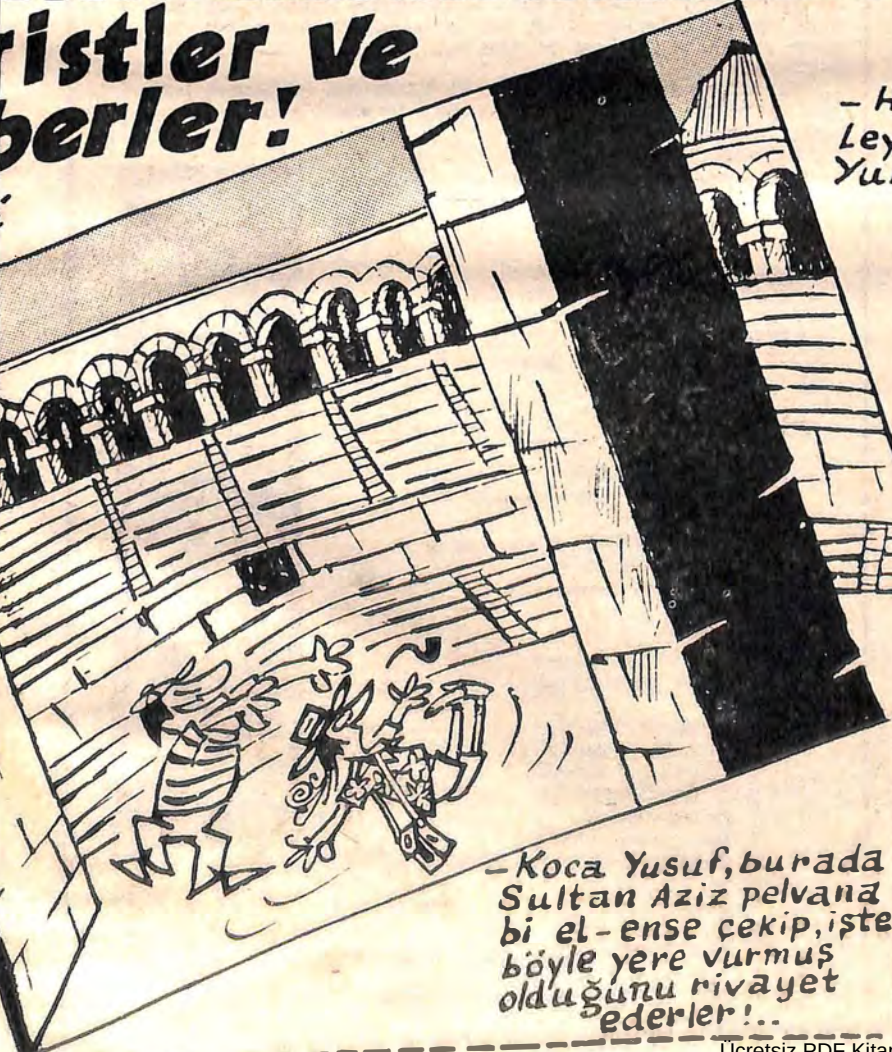
Şoför konuşulanları duymamış gibiydi.
za bastı, bir daha bastı. Yolun sağından
solundan kırmızı sarı ışıklar akıp gi-
yordu.

Nedim ORTA — Van —

— Memur bey, arkamdan gelen kaşınıyor galiba!..

ristler Ve berler!

— Hey Coni!
Leylek leylek orada
Yumurtası burada!..

— Koca Yusuf, burada
Sultan Aziz pelvana
bi el-ense çekip, işte
böyle yere vurmuş
olduğunu rivayet
ederler!..

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı DÜNYA

MİLLETLER de insanlar gibi.
Adı çıkmasın bir kez.

Hani şu turist kızlar var ya.. hani şu İstanbul'da bacaklarına çimdik atıldığından, Anadolu'da kalçalarına parmak dokunduğundan, güney sahillerimizde, Türk erkeklerinin kendilerini ormana kaçırdığından.. ayıp şeyler teklikti ettiğinden.. falandan, filandan yakınan turist kızlar var ya hani...

İşte onlar.. memleketlerine döndükten sonra itibarımızı iki paralık etmişler... Türk erkekleri mi? Ammmaaaannnn!... Ammanaaan ki amnaaaannnn...

Kötü haber çabuk duyulur derler. Kötü propaganda da öyledir zahir. Yayıldıkça yayılmış. Hollanda'ya yayılmış.. Belçika'ya yayılmış.. Danimarka'ya yayılmış.. Tüm Avrupa'ya yayılmış bu söylentiler, bu izlenimler...

Kötü ve çirkin şey yoktur diyen dangalak feylozofa hak vermemek elde değil. Bir noktadan sonra yerinde ve zamanında yapılsa en kötü, en çirkin şey bile güzelleşebiliyor, azizleşebiliyor!...

Türk erkekleri aleyhindeki bu kötü propaganda yayıla yayıla Hollandalı iki genç kızın yatak odasına kadar uzamış...

Maraat Baurmen ile Nellie Moll adındaki iki genç kız.. ikisi de çıtır çıtır.. ikisi de kültür kütür... Başbaşa vermişler.. bu konuda bir forum düzenlemişler kendi aralarında. Forumdan sonra yorum başlamış. Yorumdan sonra da... Ver elini Türkiye!

Hollandalı kızlar

Geçen gün Günaydın gazetesinin 1. sayfasında boydan boya renkli resimleri yayınlanan Maraat Baurmen ile Nellie Moll, yarı çıplak fotoğraflarının altında 6 sütun üzerine çığlık atıyorlardı: «Türkiye'ye ne hayallerle gelmiştik. Halbuki 1 atan bile çıkmadı!»

Gördünüz mü yaptığımız işi?

Memleketin itibarını yine iki paralık ettik!

Kanları ve canları fıkır fıkır kaynayan, erkeğe susamış iki Hollandalı kız, taah o kadar mesafelerden yollara düşsünler... Türkiye hakkında işittikleri sözlerden duygulanarak ve de arzulanarak.. giyinip, kuşamp.. iki dirhem, beş çekirdek.. pasaportlarını alsınlar.. dövizlerini ceplerine koysunlar.. binbir zahmete ve yorgunluğa katlanarak ülkemize konuk olsunlar...

Sonraaa... Sonra da müthiş bir hayal kırıklığı.. hem de çok satışlı bir günlük gazetemizin sayfalarında milli ve şehvî itibarımızı sifıra indiren çığlık çığlığa beyanatlar...

Ne bacaklarına çimdik atan çıkmış.. ne kalçalarını sıkıştıran.. ne dağa kaldırmışlar.. ne ormana götürmüşler... Hattâ.. hattâ... Bırakın çimdik atmaya, lâf atan bile çıkmamış zavallılara!...

Oldu mu yâni?

Böyle konuk ağırlandı mı be birader? Yok muydu şu memleketin yüzünü ağartacak bir kaç babayığit?

Yok muydu şu iki «eksik eteğin» hayallerini gerçekleştirecek iki fedakâr insan?

Bir de turist gelsin diyoruz ülkemize. Böyle mi yürür turizmin politikası?

İkisi de geldiklerine, geleceklerine bin kez pişman olmuşlar.. gazetede çıkan resimlerine dikkatle baktım. Kamp kırdıkları çadırın önünde, dalaba gelmiş kırsaklar gibi melûl-mahzun düşünüyorlar...

Ne olacak şimdi?

Ellenmeden, dillenmeden, bellenmeden, küskün küskün memleketlerine dönecekler.. üzgün üzgün anlatacaklar uğradıkları hayal kırıklığını...

Millî itibarımız bir taraftan, erkeklik şerefimiz bir taraftan, bir kez daha zedelenecek.. bir kez daha Avrupa'nın diline düşeceğiz bu türlü...

FENA PARA DEĞİL!

GÜNAYDIN gazetesinde, beş sütunluk resimli bir haber: Bir milyoner, eşi ile yatacak erkeğe 20.000 mark ücret veriyor! Gazetede milyonerle birlikte, uğrunda her seans için 20.000 marklık fedakârlığa, katlanılan kadının resmi de var: Genç, güzel, sevimli, hoş bir taze!

Bizim paramızla aşağı yukarı 75.000 lira ödüyor milyoner inşaatçı.

Tediyenin gerekçesi de şu: Yetmiş yaşındaki Nürnberg'li milyo-

ner, baba olmak istiyormuş. Ama.. vermezse Mâbut, neylesin Mahmut? Yaşının yetmiş olması ve de işinin bitmiş olması nedeniyle sevgili eşinden bir çocuk üretmek olanağına sahip değilmiş!

Almanya'daki işçilerimiz için yeni bir pazar sayılır. Fena para değil! Anadolu'nun dört bir yanından oralara kadar para kazanmaya gitmiş babayığitlerimizin arasında Nürnberg'li milyonerin eşine ikiz, üçüz doğurtabilecek kadar yetenekli kişiler olduğuna da inancımız vardır.

Şimdiden Ortak Pazar'a girdik demektir. Hem de kısa vâdeli, bol gelirli bir yatırım politikası ile.

Bu sayede biz dış borçlarımızın bir kısmını budamak olanağını buluruz, Nürnberg'li Milyo-

ner Amca da —daha yenileri, daha gürleri çıksın diye— başının üstündeki dalları budamak mutluluğuna erişir!...

Alan razı, satan razı! Ne düşünüyorsun be Niyazi?

PORTAKAL MESELESİ

Haber aldığımıza göre bir kaç milletvekili, eşlerini boşamak için dava açmışlar.

Özellikle Orta Anadolu ve Doğu illerimizden gelen bazı parlamento üyelerimiz de aynı şeye teşebbüs etmek niyetinde olmuşlar.

Bunlardan birine Meclis koridorlarında rastladık. Haberi doğruladı:

— Gardaşım, dedi, mövki değişti, zenaat değişti, arvatları da değiştirmek ilâzım! Angara usulüne göre de siyaset zenaatine uygun bir arvat alamazsak irezil oluruk. Bu işin içinde ziyafat var, kokteyl parti var, löküz ekistira cinsinden yüsgek misafirleri ağırlamak var. Bizim memleketin arvatları bu işlere eli yatgın deel.

— Yâni protokol meselesi, — He ya! Portakal meselesi gardaşım. Millet, memleket münfaati için. Yohsam ne lüzumisi var ki arvatları yenileyek?

Politikacı dostumuzun hakkı var tabii... Hanım değiştirmek, dil değiştirmekten de, düzen değiştirmekten de daha kolay ve de daha önemli!

Malûm a... Portakal meselesi!..

NE, NEDEN ?

MADEM ki kavanoz kalçalı dünyanın kalçasına çimdik atmaya başladık, biraz da bizim dağlara, kuş uçmaz — kervan geçmez Orta Anadolu çevresine dönelim.

Geçenlerde Malatya'nın Arguvan ilçesine bağlı dağ köylerinde bir geziye çıkmıştım.

Yirminci yüzyıl Türkiye'sinin üç köysüsüne dokuz kelime sordum. Her gün hepimizin sık sık kullandığımız dokuz şey. Bakalım, dedim, bizim dağ köylülerimiz, neyin ne olduğunu biliyorlar mı?

Sorduğum dokuz kelimeyi ve üç köylü vatandaşımızın bunlara verdikleri anlamları —transistörlü teypimin bantlarından— aynen sunuyorum:

BAŞBAKAN :

- * Angara şehrinin muhtarı
- * Baş ağrısı ilâci: Kırıpın
- * Doktor

KALORİFER :

- * Cenderme gumandarı
- * Şehir heyvanlarının alafı
- * Şehir yemegi

PIRZOLA :

- * Bahalı cins bi gumaş
- * Alevi Dedesi
- * Löküz feneri

DERGİ :

- * Yol vergisi
- * Heyvan vergisi
- * Yumurtalı şehir yemegi

SOSYALİZM :

- * Urus düvelinin reyizicimhuru
- * Partı Başkanları
- * Ray (Oy) meselesi

TURİST :

- * Rahvan at
- * Atın tırısı getmesi
- * Şehir pulisi (Polisi)

MOTOR :

- * Direktor (Traktör)
- * Tomafil (Otomobil)
- * Çift sürme tomafil

TOPRAK REFORMU :

- * Davar gübresi
- * Ölü torpağı (Mezar)
- * Torpağı herg etme (Sürme)

KIBRIS :

- * Ecnebiye düveli
- * Gırmızı Araplar
- * Asgeriye Gumandarı (Kumandanı).

Selâhattin'in Lâmbası

YAZAN :
SUAVİ SÜALP

ÇİZEN :
SEMİH BALCIOĞLU

BELKİ BİLMEZSİNİZ . BU
AMCAMIN OĞLU OLACAK KE-
RİZ , AMCAMIN BABAMA ATTİ-
ĞI BİR KAZIKLA , ODÜKKÂ
NIN ÜSTÜNE OTURDU . ŞİM-
Dİ DE BEN İŞSİZ GÜÇ-
SUZ BİRİYİM .

BAŞKASI OL-
SAVDI BU DURUM
VAZİYETİ ÜZERİNE BİZ
ZAT İNTİHAR EDERDİ..
FAKAT BEN İNTİHAR DE-
ĞİL İNTİKAM İÇİN
YAŞIYACAĞIM ...

SELÂHATTIN KENDİ KENDİNE KONUŞARAK
OTURDUĞU MAHALLEYE GELDİ...

VE BİR SÜRÜ ÇOCUK ONU GÖRÜR GÖRMEZ KOŞTULAR ...

HANI BENİM
BALONUM?

BANA
ÇİKLET AL..

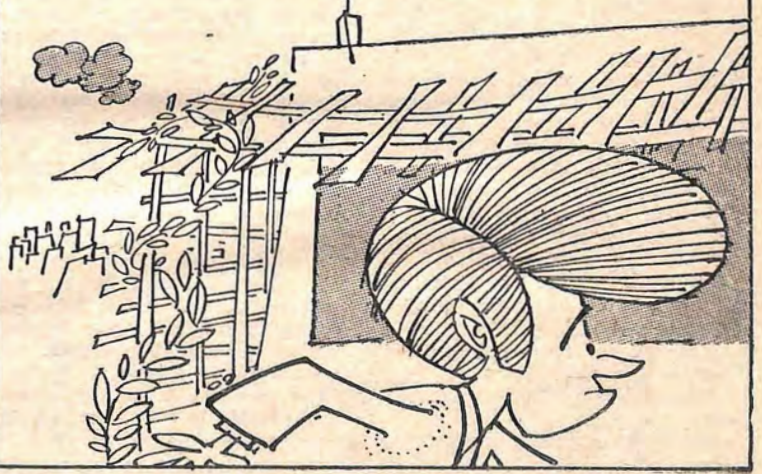
SELÂHATTIN ABİ.
BİZE ŞEKER GE-
TİRDİN Mİ ?

BİZE
HAKEM
DURSANA!

HAYIR YAVRULA-
RIM... BUGÜN ÇOK
EFKÂRLİYİM , NEŞEM
YOK . SİZ KENDİ
KENDİNİZE OY-
NAYIN ...

SONRA MAHALLE KAHVESİNİN ÖNÜNDEN GEÇTİ.
(Bu kısımlar çok melodramdır.)

SELÂHATTIN MAHALLE KAHVESİNİN
ÖNÜNDEN GEÇERKEN , MAHALLE-
NİN BİTİRİMLERİ İŞLETMEYE KALK-
TILAR .

NE O SELÂHAT-
TİN BAKIYORUM
BUGÜN BİZE
PAS
ATMIYORSUN..

GENE OFSAYTTA MI
KALDIN OĞLUM ?

KULAĞINA VAPUR
DUMANI MI KAĞTI
SELÂHATTİN ... ANNA-
DIN MI ?

VESİKALIK RESİM

Dokuz yıllık bir mahkûm af çıkar serbest olur,
Özgürlük sevinciyle köy yoluna koyulur.

Sürpriz olsun diye haber vermez kimseye,
Bir akşam gün batarken sessizce iner köye.

Evinin kapısına gelir bir an duraklar;
Çünkü evden ninniyle bebek sesi viyaklar...

Adam o heyecanla hemen dalar içeri,
Bunca hasretten sonra sevinç kaplar her yeri...

Kucaklaşma, sevişme ilk anlar böyle geçer,
Lâmbanın ışığında adamın gözü geçer:

«— Kadının der, beşikte yatan bebek kimindir?»

Kadında cevap hazır: «— Sana benzer senindir,»

«Hani sen hapisteyken bir resim göndermiştin,»

«Yazınla arkasına resmimi sev demiştin.»

«Öpüp sevdim o resmi her gecem senle doldu,»

«Sonra da o resimden işte bu bebek oldu...»

Adam kızıp bağırır: «— Konuşma alık alık,»

«Gönderdiğim o resmin altı yok, vesikalık...»

Samim AGAR

KOMSER, kapıdan giren adama gözlüğünün üstünden sert sert bakarak:

— Anlat bakalım, yine ne haltlar karıştırdın?... dedi.

Bir komsere, bir önüne bakan adam, üçkağıtçılıktan işporta dümençiliğine kadar her işi yapan Gırgır Fikret'ten başkası değildi. Kendisini Belediye Zabıtası ile Polis çok iyi tanırdı. Bir iki yutkunup ellerini önünde bağladıktan sonra konuşmaya başladı:

— Vallahi komser bey âbicum, hiç bir halt falan karıştırmadık; şöyle küçük bir iş çevirelim dedik. Yani ya, evde câriye ve köleleriniz ekmek bekler de...

Komser birden celâllendi:

— Ulan ekmek kazanmanın yolu hep sahtecilikle mi olur? Hiç namusunuzla para kazanmayı denemez misiniz siz? Ne olur, şöyle alın teri ile üç beş kazansınız, biz de rahat etsek siz de, olmaz mı?...

— Olur âbicum, olur da, biliyorsunuz namusla kazanılan para vasıta üçretlerine yetmiyor şimdi. Sonra bizim yaptığımız iş de namusludur hani... Hiç kimseyi dolandırmıyoruz. Ufak yollu kandırıyoruz. Takdir buyuracağınız gibi kandırmakla dolandırmak arasında çok fark var.

— Kes ulan, Filozof Kâzım'ın hoparlörü gibi konuşma!

— Peki âbicum, konuşmayayım.

— Konuşma dediysek ukalalık etme dedik... Olayı anlat, olayı...

— Anlatayım âbicum.

Gırgır Fikret, komseri severdi. Serti ama mertti de; bağırır çağırır, söyver sayar, gereğinde döverdi. Fakat insaflı idi. Çoluk çocuklarına acır, ufak tefek olayları kapatırdı. Allahı vardı hani; yaptığı iyiliklerin karşılığında hiçbir şey kabul etmezdi. Devletin verdiği ile geçinip giderdi.

Komser, Fikret'in konuşmadan karşısında dikilip durduğunu görünce birden parladı:

— Konuşsana ulan, ne oldu, dilini mi yuttun?

— Yok âbicum, dilimi falan yutmadım.

— Ee... niye konuşmuyorsun?

— Başını ağrıttım diye korkuyorum âbicum.

— Başımı ağrıtmaktan korkuyormuş... Geldiğinden beri başım ağrımaya başladı bile... Hadi anlat, anlat...

— Biliyorsun âbicum, çoktan beri işler kesat gidiyordu. İşporta işlerini kıvıramaz olduktum. Yediği kazıklardan herkesin gözü röntgen aynasına döndüğü için üçkağıtçılıkta da iş kalmadı. Klâsik zekâ oyunları iyice demode oldu. Pirimiz üstadımız Sülün bile gazetecilerin sayesinde geçimini sağlama durumuna düştü...

— Fazla uzatma, konuya gir.

— Giriyorum âbicum, giriyorum. Komser yine sinirlendi:

— Ulan, giriyorum diyorsun hâlâ bir şey anlatmadın...

— Peki âbicum, işte böyle işsiz güçsüz dolaşıp kahvede pantolon eskittiğimiz bir sırada bizim Filozof Kâzım çıkageldi. Elinde tüm İstanbul gazeteleri vardı. Yeni bir buluşun heyecanı içinde idi. Yanımda oturan Deve Nazmi, «Ulan Filozof, santralların son hızla çalışıyor gibi geldi bana?...» dedi. Filozof, Deve'nin sözüne hiç aldırmadan garsona bir nargile söyledi. Gelen nargileden bir iki nefes çektikten sonra bizimkinin dili çözüldü. Gerçekten de âbicum, Filozof'un santralları iyi çalışmıştı. Hani Amerikalı hemşehrilerimiz Ay'a gidip geldiler ya!... Gelirken de taş, toprak getirdiler. Biz bu taş topraktan yararlanacaktık. Filozof taş bulmuştu. Hani krom madeni var ya!... İşte o madenden bir parça ele geçirmiş, bir kilo kadar bir şey... Ama taş bir gör âbicum, yalap yalap yanıyor. Filozof «İşimiz bir çadır! Ay toprağına kaldı» dedi. Aslında işimiz bir çadıra kalmıştı. Çünkü Filozof, toprağın formülünü de bulmuştu. Bir kömür tozuna iki odun külü yarım da yaladız... Tamam mı âbicum?... Çadırı da Tahtakale'den temin ettik. Sonra âbicum, münasip bir yer bulduk ve tezgâhı kurduk. Ben elimde megafon başladım gırgıra... Amma ne gırgır âbicum... Vatan sathı mailinde dolaşanların bile ağzını bir karış açık bırakacak cinsten... Bir anda

çadırın önü mahşere döndü. İnan âbicum, kapıya diktığımız Deve Nazmi para almaya yetişemiyordu. Filozof'un plânda düşünmediği bir nokta işimizi bozdu. Tabii kalabalık caddeye taştı. Derken trafik aksadı. Trafik aksayınca klâksonlar ötmeye başladı. Klâksonlar ötüncü, tüm görevliler ödev yapma çabası ile dışarı uğradı. Belediye zabıta memurları, polisler falan derken bizim iş bozuldu. Sonunu siz biliyorsunuz âbicum.

Komser başını sallayarak:

— Biliyorum biliyorum, dedi.

Komserin yumuşadığını gören Fikret:

— âbicum, sen söyle, görevlilerin dediği gibi bunda dolandırıcılık var mı? Yok değil mi?... Bizim Filozof da öyle söyleyeydi. «Bir adamı söğüşlemek dolandırıcılığa, tüm halkı söğüşlemek ise kandırmacılığa girerim. Birincisinin cezası var, ikincisinin ise yokmuş.» Biz de onun için ikinci yolu tuttuk.

— Nerede Filozof'la Deve?

— Vallahi bilmiyorum âbicum.

Baskına uğrayınca Deve kasayı kacırdı, Filozof da toz oldu.

Komser:

— Peki peki, diyerek polisi çağırıldı. Verin bu heriflerin ıvır zıvırını, yaptıkları işin polisle bir ilgisi yok. Bu kez dolandırıcılık yapmamışlar, kandırmacılık oynamışlar. Eh, onu yapanlar da, koca memlekette sadece bunlar değil.

Fikret, komserin kararını duyunca iki eline birden sarıldı:

— Sağol varol âbicum, Allah ne muradın varsa versin.

Komser elini çekerken:

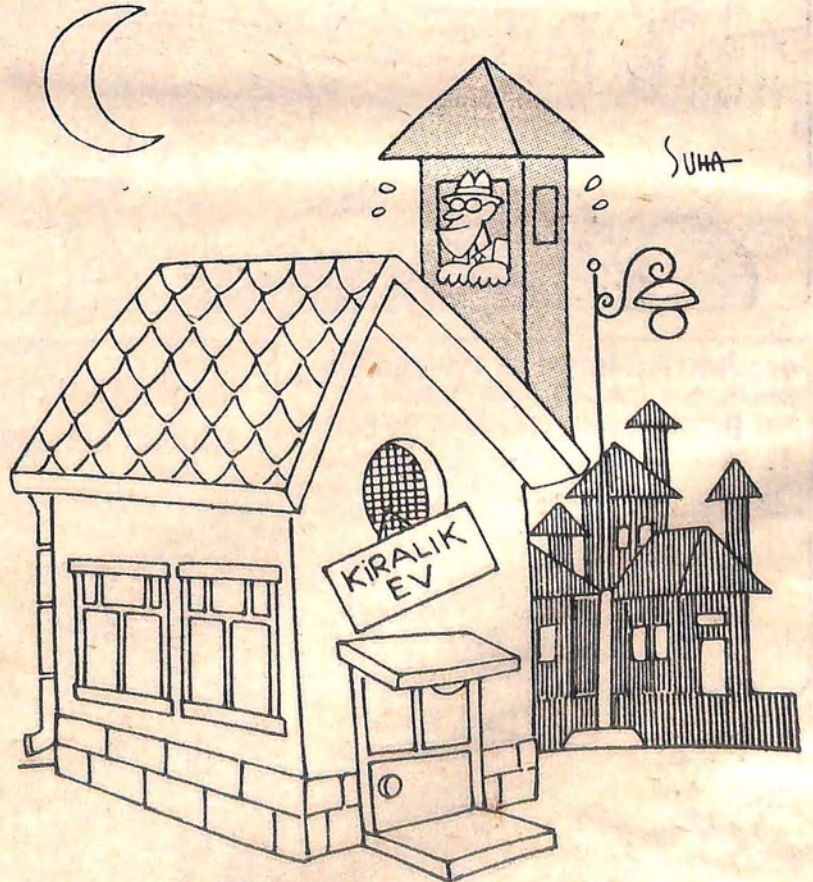
— Kulağına aç beni dinle, dedi. Hemen tasınızı tarağınızı toplayıp kaybolun. Birincisinde sizi bağışladım, ikincide gözünüzün yaşına bakmam haberinizi olsun!

Fikret:

— Çok sağol âbicum, dedi. Bizim de niyetimiz Ankara'dakilerden önce davranıp Anadolu turnesine çıkmaktı zaten. Burada yol parasını tedarikliyorduk âbicum.

Yılmaz KARACALI

Kira fiyatları durmadan artıyor. — Gazeteler —

YAZISIZ

Talkın ve salkım

Katolik dine mensup iki kız kardeşiler,
İkisi güzellikte birbirine eşteler.

Büyük kız küçüğüne hep namustan bahseder:

«— Erkeklerden uzak dur, hiç günahkâr olma der.»

Küçük kız bu telkinle bir otobüse biner,
Kalabalık içinde kendine seçer bir yer.

Bir genç erkek, yanına usul usul sokulur,

Çapkın hoyrat eliyle kızın elini bulur...

Kız otobüsten iner hemen papaza koşar:

«— Muhterem pederim der, benim çok günahım var.»

Anlatır otobüste başından ne geçtiyse,

Papaz önemsemeden: «— Kapılma der yeise.»

«Günümüzde çok olur böyle küçücük vaka,»

«Elini şu odada mukaddes suyla yıka...»

Kız girince odaya bir an durur şaşarak,

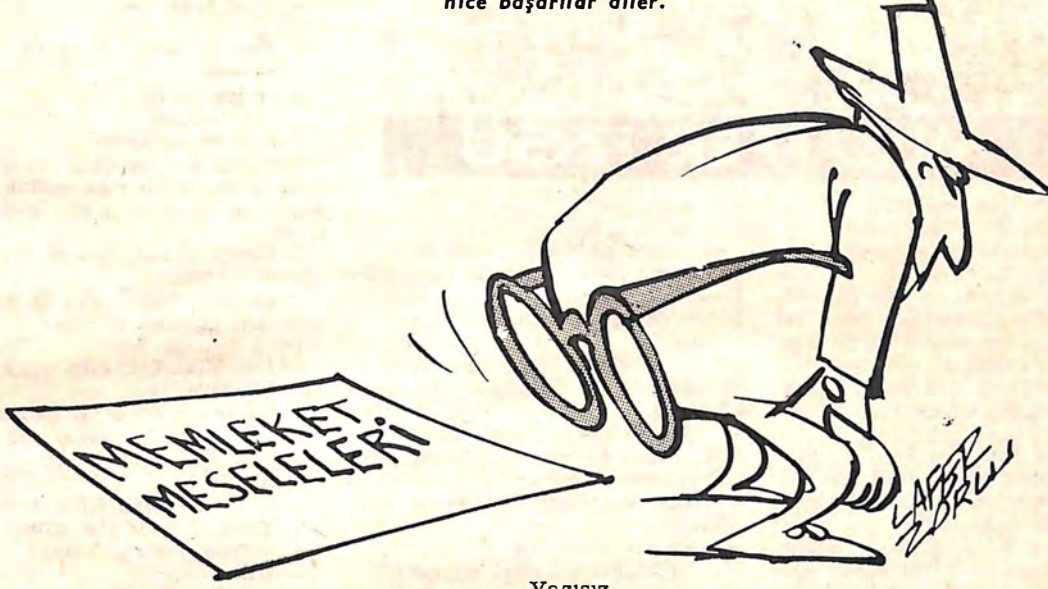
Ablası girmiş suya yıkanır çırılçıplak...

Samim AGAR

CAFER ZORLU'NUN BAŞARISI

Gazeteciler Cemiyeti tarafından düzenlenen 1970 Gazetecilik Başarı Yarışmasında, Akbaba Ailesinden CAFER ZORLU karikatür dalında birinci (Mansiyon) ödülünü kazanmıştır.

AKBABA, değerli karikatüristimiz Cafer ZORLU'yu candan tebrik eder; nice başarılar diler.

Yazısız

— Arkadaşımız Cafer ZORLU'nun (Mansiyon) kazanan karikatürü —

PAZARTESİ

Yapışık kardeşler

İş çevrelerinde bir ekonomik tartışmadır sürüp gidiyor.

Merkez Bankasının açıklamasına bakarsanız, «Piyasada ferahlama var.»

İş Bankasına bakarsanız, «Ekonomik durumda yavaşlama, fiyatlarda hızlı bir artış var.»

Başbakanı dinlerseniz, «Para durumumuzda gözle görülür bir bollama var.»

Ege Bölgesi Sanayi Odasına kulak vererseniz, «Parada bollama yok, piyasada kriz var.»

Paranın yüzünü pek görmediğimiz, hesaptan ekonomiden anlamadığımız için hangi tarafın haklı olduğunu bilmiyoruz. Otoritelerin birbirini tutmayan açıklamalarını dinlemekle yetiniyoruz. Demeglerden «Piyasa» ve «Para» sözcüklerini çıkartırsak, geriye sadece «Var» la, «Yok» sözcükleri kalır ki, mübarekleri birbirinden ayırmak mümkün değildir. Birinin olduğu yerde, mutlak diğeri de vardır. Hemen aklımıza gelen bir kaçını sıralayiverelim isterseniz:

Fabrika vardır, iş yoktur.
Tencere vardır, aş yoktur.
Uyku vardır, düşünce yoktur.
Güleş vardır, tuş yoktur.
Omuz vardır, baş yoktur.
Eee, baştan kara edilen böylesine bir yerin ekonomisi de toplum yapısına ister istemez uyacaktır.
Ferahlama duyulan piyasada bolluk olmayacak; bolluk olan yerde para bulunmayacaktır.

SALI

Şimdi anladık

Amerikalı bilginin açıklaması gözüne ilişti mi bilmem. Sevabına bütün insanlığı uyandırıyor adam: «İş, seks gücünü artırıyor!»
Tevekkel değil sık sık karanlıkta kalıyor şehir... Etibank'la anlaşılan İETT, doğum kontrolü mu yapıyor nedir?

ÇARŞAMBA

Paşa silâhsızlanıyor

Satır ve Demir CHP. Parti Meclisinden istifa etti.

Bazı gazetelere göre bunun nedeni Ecevit'in yeniden Genel Sekreterliğe seçilmesi, bazısına göre ayrılanların, parti politikasını beğenmemesi...

Kurultay çalışmalarıyla Meclis gö-

rüşmeleri birbirine karıştırıldı mı ortaya böyle çelişik durum çıkar işte.

Oysa tam o günlerde Paşamız, kesici ve ateşli silâh taşıyanlara ağır cezalar verilmesini öngören tasarının kanunlaştırıldığını duydu, «Ok» turistik ve tarihi bir süs eşyası sayıldığından partinin amblemini saklayıp, diğerlerini elden çıkarmaya koyuldu.

Satır ile Demir'in gidişindeki asıl neden bu işte.

PERŞEMBE

Göre göre...

Manisa Lisesinin 1965 mezunlarının, «Beş yıl sonra Manisa tren istasyonunda buluşalım» diyerek birbirlerine verdikleri randevuya 67 kişilik sınıftan, ancak 12 kişi gelebilmiş.

Nedeni unutkanlık mı?
Sanmayız.
Vefasızlık mı?
Ummayız.
Ya ne öyleyse?...
Alışkanlık efendim, alışkanlık.
Eminiz 67 öğrencinin hepsi yola çıkmıştır da, sadece 12'si istasyona zamanında varmıştır.
Kıvrır kıvrır gülerken gecikmeyle gelen vapurlarımıza, uçaklarımıza, trenlerimize; körolası rötör salgını taşıtlardan geçti bize!

CUMA

Hangi hovarda?..

Gülhane Parkındaki aslan kafesinde görülen çocuk ayakkabısı, yöneticilerle ziyaretçiler arasında büyük bir paniğin çıkmasına sebep olmuş. Doğrusunu isterseniz önce yadırgadık.

Öyle ya canım, neden olayın doğmasına, paniğin çıkmasına sebep parkta aslanın bulunması değil de, çocuk ayakkabısının görülmüş olması?

Fakat bir başka sütündeki bir başka haberi okuyunca nedenini anladık.

Paniğe kapılmakta yerden göğe kadar haklı parkın ziyaretçi halkı...

En ucuz çocuk pabucunun 40-50 liraya satıldığı bir günde, hangi hovarda karıştırdı bu hali?

CUMARTESİ

Yeri unutulmuş

Şampiyona bittiği halde dedikodusu hâlâ devam ediyor.

Gazetelerin spor sayfaları güreşçilerimizin müsabaka anında çekilmiş resimleriyle dolu. Kimi tuş oluyor, kimi köprü kuruyor!

Can sıkıntısıyla diğer sayfalara geçiyorsunuz, gözüne bir haber ilişiyor: «Çekilen fotoğraflardan anlaşıldığına göre, Ay'da akıllı yaratıklar tarafından yapıldığı belli olan yüksek kuleler ile köprüler var.»

Bilim adamı da olsa insan zaman zaman yanılabilmemiş demek.

O resimleri biz de gördük. Ne uzaydan çekilmiş, ne Ay'dan. Namusuzun biri alıp gelmiş Kanada'dan.

«Kule» dedikleriniz, şampiyon olanlar; «Köprü» gibi gördükleriniz, bizim pehlivanlar!

PAZAR

Olsa...

Ankara'ya hareketinden önce İstanbul'un dertleriyle ilgili sorular soran Başbakan, Belediye Başkanı Atabey'den epeyce güzel cevaplar almış.

Örneğin:
— Susuzluktan şikâyetler var, bu şikâyetleri gidermek için tedbir aldın mı? demiş, bizimki cevap vermiş:

— Su meselesini halletmek için çalışmalarımız var.

Eh, sağolsunlar. Suyumuz yok ama, belediyemizin sudan çalışmaları var demek.

— Aksaray geçidi ne zaman bitecek? Tiyatrocuların diline düştü.

— Bir an önce bitirmek için ciddi çalışmalarımız var. Yalnız paramız yok.

Eh, o da bitti sayılır. Geçitten geçtik, Aksaray'da basılacak yer yok ama, belediyenin çalışmaları var ya, yeter.

— Çöp işi?..

— Yarı yarıya halloldu sayılır. İkinci yarısını halletmek için ciddi çalışmalarımız var.

N'olur Başkan, şu çalışmalarını bırak; bize su bulmaya, yol bulmaya, çöp dökecek yer bulmaya bak.

Hani siz ciddi çalıştıkça, biz kirden pastan nerdeyse çürüyüp gideceğiz!

Vedat SAYGEL

Bütün dünyada çıplak insanlar çoğalıyor. — Gazeteler —

— Allah ona göğüs değil, iki elma vermiş naapsın!..

Okula boşverip tekrar iş aramaya başladım. Evde her gün kazanın kaynayabilmesi için fırında ekmeği tartmak yetmiyordu. Onun için, hemen fırının karşısındaki lokantada iş buldum, bulaşıkçılık... Hem parası iyi, hem karnımız bedava tarafından doyacak, hem de ettir, ekmeğidir, şudur, budur, okkallı artıklardan alıp eve götürebilecektim. Patates soyması, şu bu ayıklaması olmasa kolay iş... Önünde dağ gibi yığılı piring, ayıkla Allah ayıkla! Ne hoştur bir bezelyenin içini çıkarmak, iki bezelyenin içini çıkarmak, ama önünde yarım çuval bezelye olursa, basarsın küfürü, yiye de, yetiştire de, sulayana da...

Onca acılarım içerisinde bir de Raziye'yi evlendirdik o yıl. Damat efendiyi bir akşam üzeri gördüm. Lokanta saat üçle beş arasında izin verirdi. Eh, hakkımızdı o kadar mesainin içinde iki saatçık izin. Sabah beşte gel, tüm ocakları yak. Ustanın bir gece evvelden emrettiği o çakların kimine fasulyeyi koy haşlansın, kimine nohudu koy haşlansın. Usta geldikten sonra öğleye dek yarınki şunu bunu ayıkla. Öğleye beraber müşteri akını ve bir otomat gibi durmadan tabak yıka... Saat üç sıralarında, o kadar yemek kokusunun arasında ya bir lokma, ya iki lokma yemek yiyebil, ondan sonra iki saat izin ve ardından akşam yemeğinin bulaşıkları... Onları bitirince kazan ve tencerelerin yıkanması, temizlenmesi, ocakların küllerinin boşaltılması...

Zor değil canım, tutturursun bir türküyü, yapar gidersin. Yeter ki insanların karınları doysun!

İşte o akşam üzeri gördük damat beyefendiyi. Hani ya, güzel kızı görünce, hemencecik iş de bulmuş kendine. Sırtında bir hamal semeri, elinde bir ip, koca kafalı, kürek burunlu, ayı gibi bir oğlan... Ayaklar

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

var belki kırkbeş numara...

Vah zavallı Raziye'cik vah!... Sen bu oğlanla sevişeceksin ha!... Ya ben? Ben n'olacağımı?

O gece lokantada ne yaptığımı bilemedim. Hiç yapmadığım şey, iki de tabak kırdım. Ama ne usta oralı oldu, ne de bizim Antep'li patron... Gece eve gelince çok geçti kafamdan, vur kapıyı, çıksın Cumali emmi dışarı, de:

— Alacam Raziye'yi...

Veya, gönder ananı, istet Raziye'yi... O da olmazsa, uçur bir haber veledin biriyle, kaçır git...

Ama, ya gelecek yıl okula tekrar devam etmek, ya adam olmak, ya hasta peder...

Kıvrandım durdum yatağımda... — Hey Allahım çekilir mi bu acı? diyerek.

Ama çektim... Bir perşembe akşamı tepsiler tepler çaldı Raziye'nin evinde. Bu düğünü görmek istemedim, koştum gittim lokantaya. Kapandım masanın birine, hiçkırıldım, hiçkırıldım... O günden sonra da tam bir ay görmedim Raziye'yi...

Bir gün, önümde bir yığın bulaşık varken, garsonun biri delikten: — Seni biri görmek istiyor, dedi. — Benim kimim kimsem yok, dedim.

— Bir kadın...

— Anam mı?

— Deyil, genç...

Gözlerim parladı... Evet oydu... Oydu ama, nasıl bulmuştun burasını? Evet, söylemişim ben ona, Kuruköprü demişim, fırın demişim...

Tabakları bırakıp koştum. Raziye'yi... Kapkara bir manto giymişti. Yüzünde bir küskünlük, bir acılık vardı.

— Raziye sen ha, sen! dedim.

— Benim Kemal. Aramasam, sen heç aramıcan, dedi. — Güz ne eyi ettin de geldin be! Gocan?

— Boşver dümbüğü.

— Geçiminiz eyi deel mi yoksa? — Onun geçimi eyi amma, benimki deel. Sevmiyorum. Guş südüynen besliyor beni... Her gün gıyma alıyor, amma n'edim ben, başına çalın-sın aldıkları.

— Dur, dedim, usdaya bi yalan çekiyim, geliyim, gezek!

— He, dedi.

Koştum ustaya:

— Gurban usda, bizim peder ağır-lasmış, dedim. — Söyle patrona, dedi, goysun garsonun birini buraya, çek get!

Gittim patrona. Adam:

— He, olur, get, dedi.

Razlye'nin kolundan tuttum.

— Nereye gideciyk? dedi.

Sahi ya, nereye gidecektik?

— Atatürk Parkına gidek mi? dedim.

— Gidek, dedi.

Yürümeye başladık...

— Aboov kız, vallaha erkek kız-mışın be... Yandım Raziye yandım... — Gabahat senin!

— He!

— Alsaydın beni, o ite yâr etme-seydin...

Hemen aklıma o oğlanla seviştik-leri geldi, titredim:

— Seviştiniz mi o ayıynan? diye sordum.

Cevap vermedi. Tekrar sordum:

— He, dedi. N'apacan, herif seni fino köpeği diye almadı ya, elbette dadına bakacak.

— Ayı! diye mırıldandım.

— Ayı ki, ne ayı... Gurt gibi saldırdı bana. Hem ne soran böyle şey-ler! Allahını seversen Kemal? Aklı-na getirme dümbüğü midem bulanı-yor.

— Amma akşam yine onun goynu-na girecen?

— Gedecek başka yer var mı?

Durdu, yüzüne baktı:

— Toplanmışın biraz, dedi.

— Yaradı lokanta. Ekmeği yemek gani...

Kolumu tuttu:

— Lan golum da bazu olmuş ha eyicene, dedi.

— Neye yarar ki!

— Niye?

— Seni sarmadıktan sonra.

— Saran!...

— Olmaz, dedim.

— Niye olmaz?

— Evlisin sen artık.

Kuruköprü çeşmesinin sol tarafın-daki ağaçlık tozlu yola vurduk. Ten-haydı yol, istediğimiz gibi konuşabi-lirdik...

— Keşke, dedim, yiyecek bi şey al-saydık yanımızda.

— Boşver, dedi kahırlı kahırlı. Ben seni görmeye geldim.

İyice yaklaştı bana:

— Lan Kemal, vallaha eyice özle-dim ben seni, dedi.

— Ya ben!... Bir aydır gözümde uy-ku giriyor mu, bi sorsan ya?

— Ben de uyumuyorum.

— Ayı?

— Bak yine onun lâfını açtın!

— Tabii, o inek gibi uyur?

— İt gibi, hırlaya hırlaya...

— Eviniz nerede?

— Garşıyaka'da. Bi göz ev, içinde de bi dut ağacı var.

— Neydi güz o pambık topladı-ğımız günler?...

— Heye, rüya...

— Heye, rüya ki ne rüya...

Eski, çit duvarlı bahçe yollarına saptık.

— Belmi dutsana, dedi.

— Gören mören olur!

— Dut dut! Özlemişim çok seni.

Belinden yakaladım:

— Ne datlısın kız sen, dedim.

— Sen de datlısın... Ne diyon, ö-püşek mi?

— Burda?

— Heyya, burda.

— Güz deli misin sen?

— Öpüşek...

— Güz gören mören olur vallaha!

— Aboov, eyicene korkak olmuşsun sen!

— Evlisin gızım.

Arkasına baktı:

— Kimsecikler yok, dedi.

— Yok amma, evlisin, olmaz ki.

— Şimdi evliliğine ha!... O ayı-yınan olduktan sona ben bekârım, ha-di sarıl!

Sarıldım... Tüm kuvvetimle sık-tım. O da beni sıkı. Belki tepemiz-den o uçak geçmeseydi, çoktan en-selenirdik. Uçağın sesiyle beraber, dolanan kollarımız boşandı.

— Hadi, dedim, yürüye!

— Senin öpüşün bile başga.

— Yörü!

— Can gomadı ki bende yürüye-cek... Bacaklarım titredii zangır zan-gır.

— Benim de...

Yürümeye başladık. Çit duvarlı bahçeleri geçip, fabrikanın arkasına çıktık. Üç beş it suratlı geliyordu

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de

35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 117)

Zeki

keşkül-ü Fukara

Zeki Beyner'in Karikatür Albümü E Yayınlarından mizah dizisinin 5 inci kitabı olarak 5 lira fiyatla çıktı. Haberinizi var mı?

Tel : 26 81 42

karşıdan. Nasıl oldu bilinmez, bakmadılar bile bizden yana. Oradan sola dönüp Atatürk Parkına arka kapısından girdik. Yüksek okaliptüs ağaçlarının altındaki kanapelerden birine oturduk.

— Güz Raziye, ne eyi ettin de geldin, dedim.

— Sabah gafama goydum, dedi.

— Neyi?

— Yahu gelmeyi... Gece seni gördüm rüyamda, yine beraber pam-bık topluyormuşuk, tarlada bizden başka kimse yokmuş. Sen bana diyon ki, çıkar güz entarini diyon, ben çıkarıyorum. Hendeğin içine girip sevişiyorduk... Ağlıyon sen, başımı göğsüme dayayıp ağlıyon. Sona...

— Bi baktın ki ayının başı göğsünde...

— Kemal etme n'olur şunun lafını, zehir etme bana şu günü...

— Eyi...

— Ağlıyon, diyon ki, niye kaçdın diyon. Ben de diyorum ki, sen almadın beni diyorum. Yine ben diyorum ki, bundan sona benimsin, seni vermem kimselere diyon, ben de, he, seninim artık diyorum. Sevişiyorduk, uyanmışım... Sabahleyin herif geder getmez beklemiyiye başladım. Getdi, patates aldı geldi, yemeği yapıp çıktım. Guruköprü'ye ilkin o köşede bi lokanta var ya ona sordum, yok böyle biri dediler, sona sizin lokantaya geldim.

— Heç korkmadın mı?

— Neden?

— Herifin seni göreceğinden.

— O gasapların ordan bi tarafa getmez ki.

— Ya bu tarafa bi yük getirseydi?

— Getirsin... Ondan mı korkacam lan? O benden korksun, ben onun namusuyum. Bi oyun oynarsam ona?

— Lafı değiştirmek için:

— Güzelleşmişin, dedim.

— Çirkin miydik? dedi.

— Yoo, sen de toplanmışsın biraz.

— Dertten... Tutsana elimi!

— Gelen geçen var.

— Lan güz gibi korkuyon vallaha.

— Senin için...

— Benim için bir şeyden korkma artık. Goptuğu yerden gırlsın kör-olasıca. Ben yandıktan sona, vız gelir bana memleket.

— O zaman böyle postam goysay-dın ya babana?

— Desdek olmadın ki sen bana. Ağzından bi dürüst laf çıkmadı ki...

— Niye, okumam bitince alacam seni demedim mi?

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllık 120, altı aylığı 60 lira.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiyatı : 125 kuruştur.

©

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlak yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Milletler Gülüyor

Kimin?

Gömlekçiden yarım düzine takma gömlek yakası alan adam:

— Dolma kaleminiz var mı? diye sordu.

Kalemini uzattı satıcı:

— Buyurun, ne yapacaksınız?

— Hiç camm, dedi müşteri. Çamaşırıcı başkalarınınkilerle karıştırmamın diye yakaların altına ismini yazacağım.

Kalemi aldı, birinci yakasının altına «Jean Simplet» yazdıktan sonra diğer beş tanesine «Aynı adamın» notunu koydu.

— Dur bi dakika sevgilim.. sütyenini gevşeteyim!..

— Beni yüzdürebilir misiniz?..
— Ben sizi yüzdürürüm ama, siz beni batırırsınız!..

Dördüncüsü

Kumara düşkünlüğü bilinen Kral Faruk, rakibinin restini gördü.

— Dört dam, diye kâğıtlarını açtı adam.

Faruk sevinçle:

— Kaybettiniz! diye bağırdu. Benimki dört rua «Kral».

Ve o da açtı kâğıtlarını. Dört damı olan:

— Fakat, dedi, dört değil, üç kral görüyorum sizde.

Faruk, paralara uzanırken cevap verdi:

— Benim de bir kral olduğumu unutuyorsunuz dostum!

Evlilik böyledir

Yeni evlenen oğluna öğüt veriyordu:

— Verdiğin hediyelere her zaman aynı cevabı alamamak şaşırtmasın seni. Kadın milleti böyledir. İlk yıllar, «Sen, kocaların en iyisisin» diyecektir. Daha sonraları getirdiğin hediyeye bakıp, «Bundan iyi bir şey de alabilirdin» diye küçümseyecektir. Biraz yaşlanınca da, «Yine kendini affettirmek için ne suç işledin bakalım?» diye söylenecektir.

İşi acele

Kapının arkasında gürültü duyan kadın, oğlunun geldiğini sanarak:

— Bekle canım, biraz işim var, diye mutfaktan seslendi.

Bir süre sonra sıkıntılı bir erkek sesi cevap verdi:

— Fakat daha fazla bekleyemeyeceğim madam. Her an polisler gelebilir. Size zahmet işinizi bırakın da şu mücevherlerin yerini gösterin bakalım!

Sevgi

Bir sinema oyuncusuna sordular:

— Çocukları sever misiniz?

— Evet, diye cevap verdi ünlü aktör. Ama sadece onsekiz yaşını geçmiş olan kız çocuklarını severim.

Çağır

Telefon çaldı. Alıcıyı kulağına götürün evin hanımı, az sonra papağanına uzatarak:

— Al, dedi, komşu evin dişi papağanı seni istiyor.

İskoç hesabı

Araları açık olan iki İskoçyalı uzak bir yerde düello etmeye karar vermişlerdi. Beraberce istasyona geldiler, gişeye sokuldular. Biri gidiş dönüş bileti istedi, diğeri sadece gidiş bileti aldı. Gidiş dönüş bileti alan:

— Anlaşılan, vuruşma yerinde kalacağımıza kendiniz de inanıyorsunuz, dedi.

Beriki güldü:

— Hayır, kalmıyacağım. Çabucak hesabınızı görüp, sizin dönüş biletinizi kullanacağım!

Yazısız

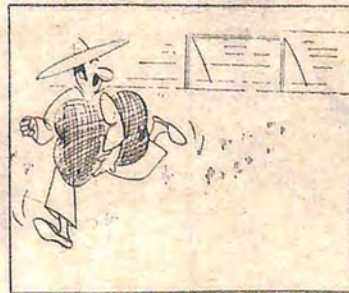
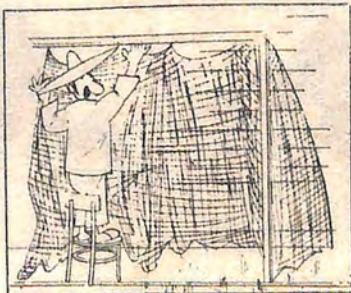
Uyarma

Küçük oğlunu ilk defa kiliseye götürmüştü. İlane toplayan rahip elindeki tepsiyi uzatınca:

— Benim için sakın para verme, diye babasına fısıldadı çocuk.

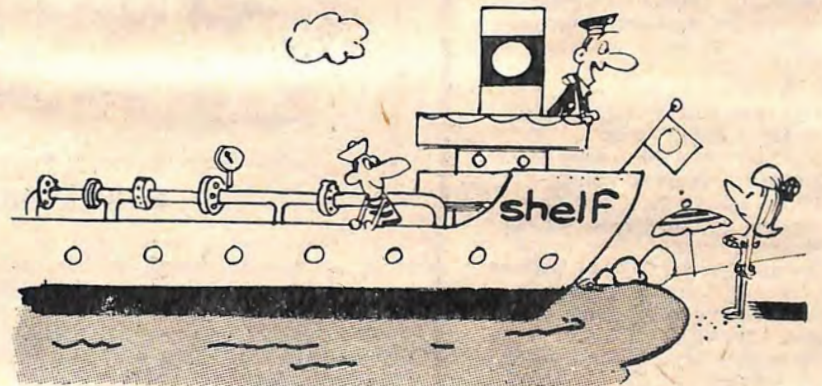
— Neden?

— Altı yaşını doldurmamış olanlardan hiçbir yerde para alınmadığını sen de bilirsin.

Yazısız

Dünya Karikatürleri

iyi ki sabo çıktı

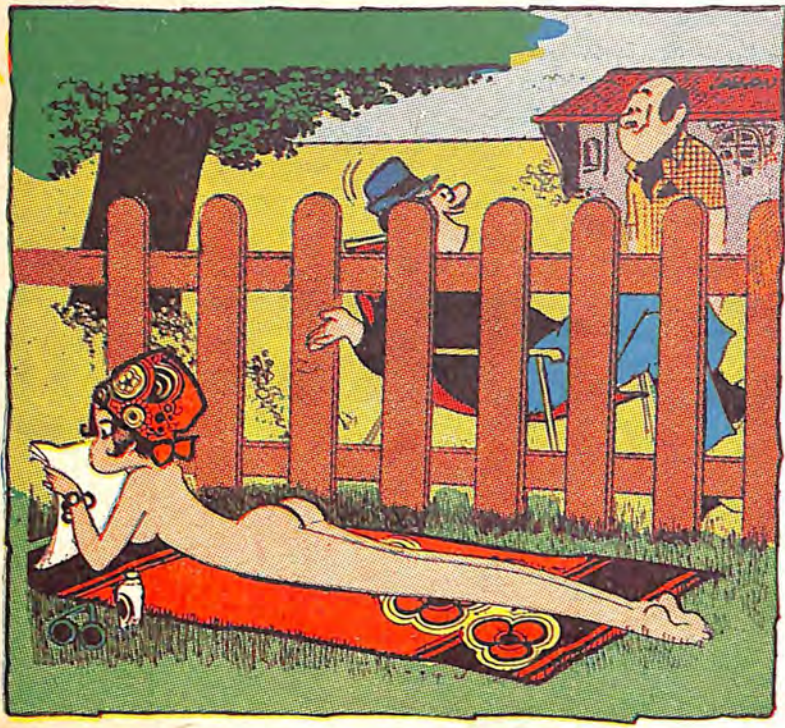
BUNCA ÜZÜNTÜM BOŞUNAYMIŞ MEĞER

Hepsini bir kenara bıraktım, Sabo kullanıyorum.
Oksijenli sabun tozu olan Sabo sayesinde çamaşırlarım,
hem sakız gibi gıcır gıcır hem daha uzun ömürlü oluyor.
Çamaşır makinem de yıpranmıyor.
Eldiven kullanmıyorum, çünkü Sabo ellerimi bozmuyor.
Bulaşıklarda da Sabo'yu gönül rahatlığıyla kullanıyorum.
Artık sağlığımız için zerre kadar endişem kalmadı.

TEMİZLENDİ DEMEYİN SABO İLE DENEYİN
SABO EN TEMİZ ÇAMAŞIRDA BİLE ÇIKARACAK KİR BULUR

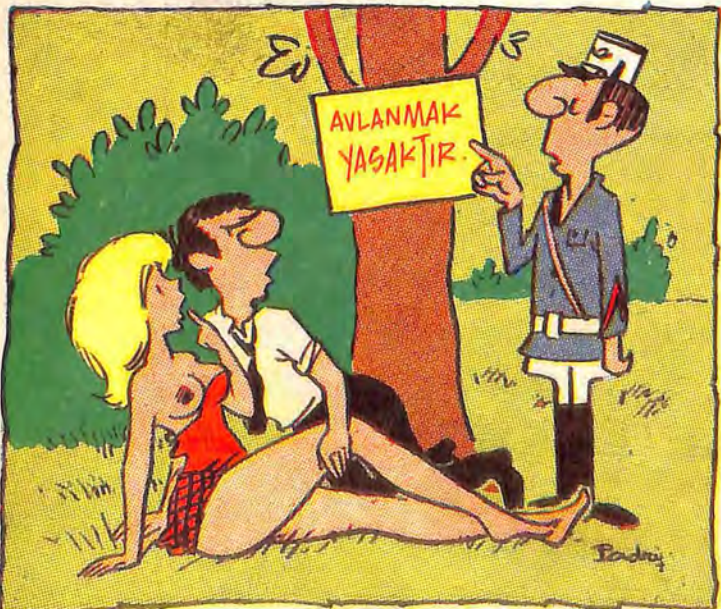
KOMİLİ YAĞ, SABUN, GLİSERİN SAN. ve TİC. A.Ş. MAMULÜDÜR

— BAK, ŞAHANE BİR YER KIRALADIM ... GEREKLİ OLAN HER ŞEY ELİMİN ALTINDA !..

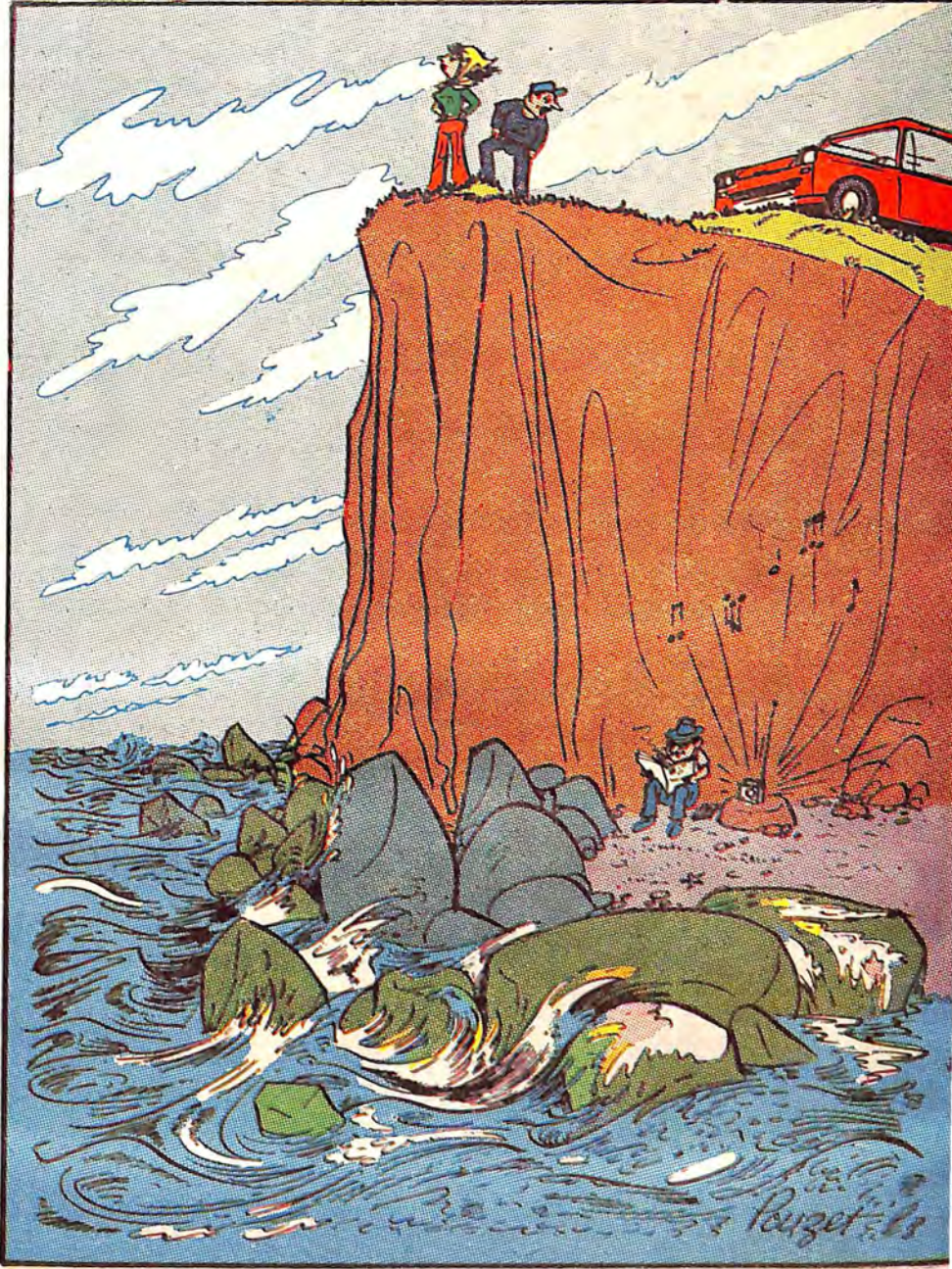
YAZISIZ

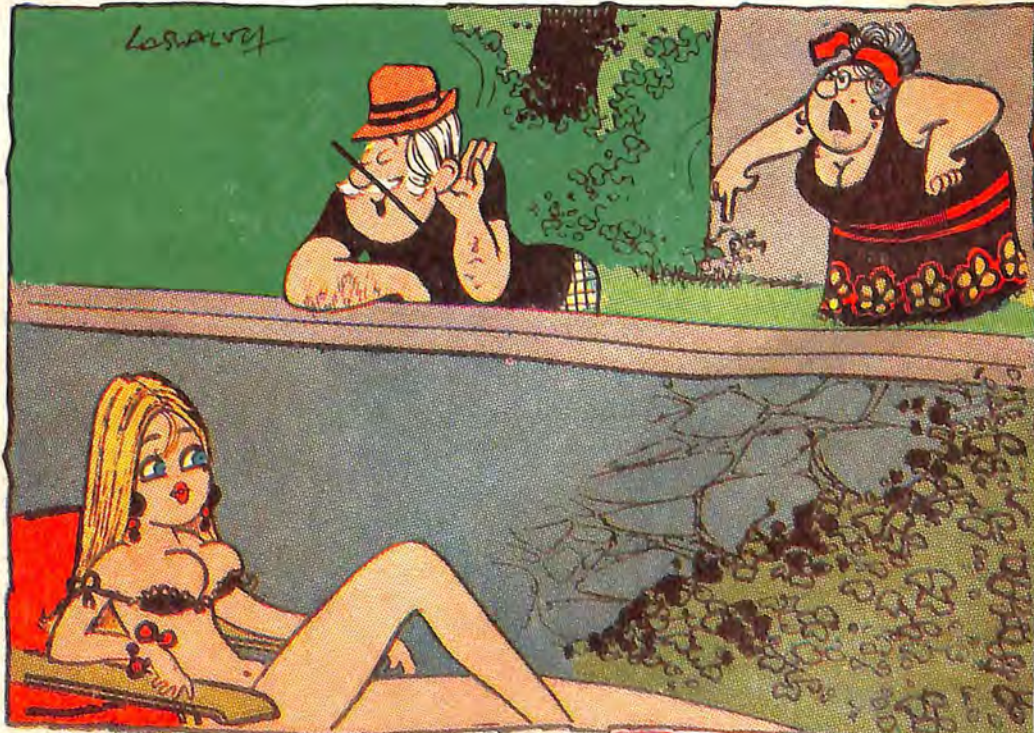
— NE KIZIYORSUN, BEN BURADA AVLANMIYORUM Kİ ...
— AVLANIYORSUN, HEM DE BENİM KARIMLA !..

AKI... ..

BULAN 4 KAZANIYOR

— ŞU DALGALARIN SESİNE BAK, NE GÜZEL DEĞİL Mİ ?..
— EVET, KISA DALGADA HEP GÜZEL MÜZİK VARDIR !..

— BANA MÜSAADE ... YANILMIYORSAM, KARIM ÇAĞIRIYOR !..